

editorial

El mes de març del 1981 sortia al carrer el primer número de L'Opinió, amb voluntat d'informar i de ser un instrument útil —humil però valent— al servei de la població. Ha transcorregut gairebé un any amb força entrebancs i dificultats. Però la situació del poble i la de l'Ajuntament —que n'és un reflexe— tot i ser penosa en molts aspectes, no pot arreconar-nos en un lament estèril. Seria un suïcidi oblidar que hi ha a Premià de Dalt força i voluntat per canviar aquest estat de coses. Seria un suïcidi oblidar la tasca obscura i silenciosa d'homes i dones que treballen a les diverses entitats del poble per l'esport, per la sanitat, per la cultura, per les festes, per una vida millor en general. Volem aprofitar aquestes línies per retre'ls un homenatge i alhora per encoratjar-los a no abandonar en un moment en que, donada la inoperància de l'equip de govern de l'Ajuntament, cal fer un nou esforç per fer allò que l'Administració no fa.

Som un poble acostumat des de fa molt de temps a viure amb una administració que "treballa" d'esquena i fins i tot en contra dels interessos de la població. I aquest fet, encara que propi d'una situació profundament anormal, ha anat creant en nosaltres mecanismes de defensa contra aquesta administració que hauria de vetllar pel poble enlloc d'empobrir-lo. Hi ha doncs, motius per a l'esperança.

Mentrestant, a l'Ajuntament es consoliden tant l'equip de govern (Convergència i Independents) com l'oposició d'esquerra, cada cop més unida, amb la curiosa circumstància de que és l'equip de govern qui fa d'oposició. Convergència i Independents s'oposen sistemàticament a les propostes de l'esquerra, mentre que aquesta vota regularment a favor de les propostes de l'equip de govern. Llàstima que aquestes últimes no passen de ser propostes sobre qüestions de tràmit i no sobre els temes que més preocupen a la població. Com sempre.

En marzo del 1981 salía a la calle el primer número de L'Opinió, con voluntad de informar y de ser un instrumento útil —humilde pero valiente— al servicio de la población. Ha pasado casi un año con no pocas dificultades. Pero la situación del pueblo y la del Ayuntamiento —que es un reflejo de aquel— aunque sea penosa en muchos aspectos, no puede arrojarlos a un lamento estéril. Sería un suicidio olvidar que en Premià de Dalt hay fuerza y voluntad para cambiar este estado de cosas. Sería un suicidio olvidar el trabajo oscuro y silencioso de hombres y mujeres que trabajan en las diversas entidades del pueblo por el deporte, la sanidad, la cultura, las fiestas, y por una vida mejor en general. Queremos aprovechar estas líneas para felicitarles y animarles a no abandonar en un momento en que, a causa de la inoperancia del equipo de gobierno del Ayuntamiento, hay que hacer un nuevo esfuerzo por lograr aquello que la administración no logra. Somos un pueblo acostumbrado hace tiempo a vivir con una administración que "trabaja" de espaldas y hasta en contra de los intereses de la población. Y esto, aunque propio de una situación profundamente anormal, ha ido creando en nosotros mecanismos de defensa contra esa administración que debería velar por el pueblo en lugar de empobrecerlo. Hay, pues, motivos para la esperanza.

Mientras, en el Ayuntamiento se consolidan tanto el equipo de gobierno (Convergencia e Independientes) como la oposición de izquierda, cada vez más unida, con la curiosa circunstancia de que es el equipo de gobierno el que hace de "oposición". Convergencia e Independientes se oponen sistemáticamente a las propuestas de la izquierda, mientras que ésta vota regularmente a favor de las propuestas del equipo de gobierno. Lástima que estas propuestas de la derecha sean sólo sobre cuestiones de trámite, y no sobre los demás temas que más preocupan a la población. Como siempre.

en aquest número:

"LA PIXOTELLA"

amb en Juan Ladevesa

i també parlem de

L'ECLIPSI DE CAÇA

**ELS MESTRES
CONTRA L'AJUNTAMENT**

**EL MERCAT DE LA FLOR
A VILASSAR DE MAR**

Recordeu que el Ple de l'Ajuntament és el tercer divendres de cada mes a partir de les 8 del vespre.

CRONICA DEL PLENO

Largo y pesado el primer pleno del 82. Quince puntos en el orden del día hacían prever ya una sesión densa y, efectivamente entramos en la sala a las ocho y no salimos hasta la una.

Se aprobaron por unanimidad los siguientes temas: 1) el proyecto de la acera de la carretera de Premià de Mar (lado "sindicat"), que ya hace tiempo que corre por las oficinas municipales. 2) la convocatòria de una oposició restringida para cubrir una plaza de agente municipal (las bases de la convocatoria, por cierto, aseguran la buena forma física de nuestros municipales). 3) la lista de personas en paro y sin seguro de desempleo (una lista de 36 candidatos a disfrutar de la ayuda (pequeña, pero ayuda) del Fondo de empleo comunitario (medio millón a repartir). 4) Facultar al sr. Alcalde para adquirir compromisos económicos en nombre del Ayuntamiento, en las negociaciones de compra de un terreno para el futuro centro escolar del Barrio de Santa Anna. 5) El proyecto de mejora de las instalaciones del servicio de aguas, que subvencionará la Diputación en un 50 por ciento. Las obras previstas deberían evitar las molestias sufridas el verano pasado asegurando un correcto servicio de agua a toda la población. 6) El acuerdo con la empresa que desde hace años realiza la revisión médica en las escuelas, a fin de que la revisión se haga también este curso.

Por su importancia hay que destacar el acuerdo de poner a información pública el avance de plan

urbanístico de los nueve municipios del Valle de Sant Mateu por la parte que toca a Premià de Dalt. Las explicaciones de voto coincidían en considerar este avance muy poco elaborado y apenas informador, de manera que difícilmente podrá servir para que los vecinos se pronuncien sobre él. Ante las intervenciones de socialistas y comunistas, el equipo de gobierno se comprometió a organizar una campaña informativa cara a la población. Con reservas, pues, quedaba aprobado el avance de plan "para no obstaculizar el proceso de elaboración del plan de ordenación".

Hay que destacar también que tres puntos del orden del día quedaron pendientes para un próximo pleno extraordinario, por falta de elaboración. Ciertamente, los temas no estaban preparados, y ello no deja de ser sorprendente (?).

Hasta aquí llegó la unanimidad, con más o menos matices. A continuación debían ser votadas tres propuestas de la izquierda que quedaban pendientes del pleno anterior, por empate: 1) propuesta de creación de una plaza de conserje para los grupos escolares de Autopista; 2) propuesta de creación de un patronato municipal de la vivienda, encargado de promocionar viviendas asequibles para la población; y 3) propuesta de que el actual contable del Ayuntamiento, que trabaja a horas estando ya jubilado, sea sustituido por una de las personas de la actual plantilla, contratando a otro administrativo para que realice el trabajo de esa persona.

Los señores Planas y Ripollés manifestaron, en nombre de la derecha local, su oposición a las propuestas que defendían alternativamente los señores García y Enguita. Y al final, no se repitió el empate ya que el Sr. Villà (ausente en la sesión anterior) daba la mayoría a la derecha dejando en la estacada las propuestas de la izquierda. La discusión llegó a los gritos en alguna ocasión, como cuando el Sr. Alcalde se empeñó en hacer callar al Sr. Enguita, en una gran demostración de buena voz.

Las preguntas de la izquierda, último punto del orden del día, y las del público asistente, acabaron de animar la fiesta. Una fiesta de nervios del equipo de gobierno, que daba la sensación de no saber qué cara poner. A destacar, la pregunta sobre las obras realizadas por particulares en un terreno propiedad del Ayuntamiento (los futuros compradores, aún no propietarios, ya están construyendo sus piscinas, sin pedir siquiera permiso de obras). El alcalde ni se inmutó. Tampoco se preocupó de manifestar ningún tipo de indignación ante la ilegalidad. Se limitó a afirmar que él tenía su "estrategia" (?). Un Pleno, pues, largo y triste (como un día sin pan).

J.M.

LES

OPINIONS

Premià de Dalt, a 26 de enero de 1982.

Sr. Director de L'Opinió.
Muy Sr. nuestro:

Quisiera dar una respuesta a las declaraciones hechas en la revista "Premià Informa" por el alcalde y un concejal independiente de Premià de Dalt sobre los "pactos de progreso" rotos en el momento que un concejal socialista dimitió por motivos personales.

El Comité Ejecutivo de la Agrupación Local del Partit dels Socialistes de Catalunya en Premià de Dalt, quiere manifestar que jamás estuvimos de acuerdo con la política llevada por el grupo de Convergència en nuestro Ayuntamiento, que para que las cosas marchen bien hay que saber mandar, con seriedad y honradez, siendo responsable de lo que se dice y se hace, para no tener que desdecir luego lo que se ha dicho o se ha hecho. Señor Alcalde, las cosas van mal porque ustedes se empe-

ñan en que las cosas continúen como antes, siendo inmovilista y conservador, y defendiendo los intereses de la clase dominante, que espera de usted seguir pasando un buen fin de semana en Premià de Dalt.

Algunos de nuestros concejales han dimitido porque los motivos personales pudieron más que las motivaciones que les impulsaron un día a subir al Ayuntamiento, pero los trámites de sustitución han sido siempre los reglamentarios, pues nadie se marchó antes de que otro compañero entrara a ocupar su puesto. En cualquier caso, mucho más grave que todo eso fue el hecho de que un concejal de Convergència tardase cinco meses en acudir a un pleno, siendo responsable de las carteras de Sanidad y Obras, y obstaculizando con ello la labor del equipo de gobierno, ya que nadie se hizo cargo de esas carteras. De todo ello tiene usted la culpa, señor Alcalde, ya que no atendió nunca nuestras recomendaciones.

Los socialistas no rompimos los pactos por votar contra la OTAN y

decir SI a que el pueblo participe en la Benéfica, o que se constituya de una vez por todas el Patronato Municipal de la Vivienda, etc. Y es que ustedes los de la derecha hay cosas que no perdonan como es perder votaciones, por lo que se fueron a buscar al señor Ripollés, que en algunos momentos de lucidez mental les acusó de corrupción en la revista "Premià Informa".

Por todo ello, nosotros nos preguntamos por la clase de responsabilidad que puedan tener estos señores ante el pueblo que un día equivocadamente les votó.

¿Qué es lo que ahora van a arreglar si antes no lo hicieron?

Atentamente,

El Primer Secretario de la
Agrupación Local del
PSC (PSC-PSOE).

JUAN LADEVESA Un hombre y un barrio

Habíamos quedado a las siete, pero el tiempo se me echa encima y llego un poco tarde. El 2CV sube con esfuerzo la empinada calle de Santa Joaquina y, previsor, aparco cuesta abajo con marcha atrás y freno de mano. Sin darme tiempo de tocar el timbre, sale a recibirme Juan Ladevesa, con un cierto aspecto de boxeador amable. Pasamos al amplio recibidor por donde de vez en cuando traspasarán su mujer y sus tres hijos.

Es una casa hecha con mucho esfuerzo, me cuenta. La empecé a construir en 1967 cuando me casé y fui a vivir a Vilassar de Dalt. La he ido haciendo a ratos libres y he tardado doce años.

Es una de esas casas que caracterizan el paisaje del Barrio de Los Remedios o Pixotella (depende de los gustos) y que, en sentido estricto no forman parte del casco antiguo, es decir de la viña del Gris.

Desgrana unos primeros recuerdos desordenados y poco a poco vamos recuperando la memoria perdida.

Mi familia fue de las primeras en llegar a Premià de Dalt. Nosotros llegamos en el 53 y solamente había instalados cinco o seis familias (El Tono, la Manzanares, ...) Recuerdo muy bien mi llegada porque era un 29 de junio y el pueblo estaba de fiesta mayor. Tenía entonces 11 años. La gente que venía inmigrada llegaba a Premià y se encontraba con que en el casco antiguo no había ni una casa. Había que buscar, pues, alguna solución. Fue así como Francisco Gris, que tenía una viña y una pequeña casa en el Barrio, empezó a vender trozos de su terreno y se empezaron a construir las primeras viviendas. Por tanto, la viña del Gris constituye el casco antiguo del barrio. Las condiciones de habi-

tabilidad eran nulas. No había ningún tipo de infraestructura, ni luz, ni agua.

Y el Ayuntamiento, qué papel jugaba en esto?

Las instituciones en ningún momento hicieron nada por solucionar los problemas. Todas las mejoras tuvieron que hacerlas y pagarlas los vecinos: el asfalto, la luz, e incluso los postes de la electricidad... Recuerdo también que los vecinos del barrio montaron el transformador y tuvieron que pagar unos 20 metros de la Bòbila para poder entrar por donde ahora entramos. A pesar de todo ello, o quizás a causa de todo ello, en los primeros tiempos había un sentido de solidaridad, de cordialidad, entre los vecinos, que hoy se ha perdido. Antes lo más normal era que un vecino ayudase a hacer la casa a otro. El barrio se levantaba con el esfuerzo colectivo. Tengo muy grabada la imagen de uno de los primeros habitantes, un andaluz cojo con familia, que se construyó su propia casa. Entonces tenía once años y es una imagen que me ha quedado.

Y qué ha pasado ahora con aquella cordialidad?

Ahora todo es diferente. El cambio se produjo de manera lenta y se consolidó cuando hubo conciencia de que habían pasado los momentos más difíciles, la situación iba cambiando y los hijos se hacían mayores y podían ingresar dinero en casa. Esta situación se produjo cuando empezaron a haber entre cuarenta o cincuenta familias. De todas formas, aún quedaban rescollos de aquella solidaridad. Recuerdo que el año de la nevada todo el barrio se preocupó de ir a dar socorro a la familia del basurero. Pero a partir del año setenta, podemos decir que todo esto se ha

acabado.

Esto coincide con la proliferación de torres alrededor del barrio?

Sí, pero creo que no hay relación. Al principio hubo algunas dificultades, pero ahora no hay ningún problema con las torres. Participan, por ejemplo en la Asociación de Vecinos.

Hablando de esto precisamente, tu eres hombre que a partir de la instauración de las libertades democráticas participas en diversas iniciativas públicas.

Sí, a partir de ese momento el barrio donde, que yo sepa, no había habido nunca vida política clandestina, empieza a despertar y se funda la Asociación de Vecinos, en la que participo como uno de los miembros fundadores. En la Asociación nos hemos planteado fundamentalmente tres problemas: el de la escuela, el de las zonas verdes y el de la tercera edad. De estos tres hemos podido conseguir mejoras en los dos primeros.

Comisión de Fiestas, Asociación de Padres...

Sí, también. Aunque la comisión de fiestas es lo mismo que la Asociación de Vecinos. Este es uno de los puntos que teníamos claros desde el principio: la Asociación de Vecinos debía hacerse cargo de la Fiesta, y esto servía para dar testimonio vivo de su trabajo, que si no es así, no se ve. Esto evidentemente trajo algún problema a la antigua comisión.

Y ahora hace un año que estoy en la Asociación de Padres, donde encuentro que el principal problema es la falta de colaboración.

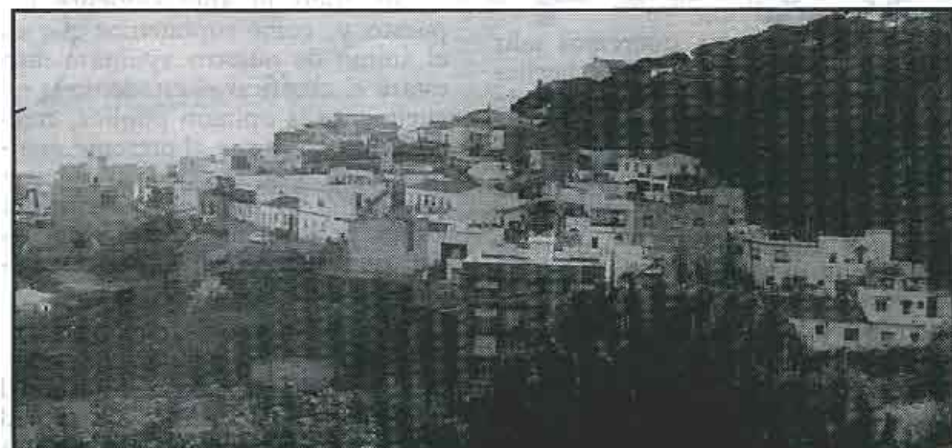
Y sobre el futuro del barrio, qué podrías decirme?

Yo diría que nos enfrentamos con un problema social grave: la juventud tiene que irse porque no hay viviendas ya que el barrio está limitado, colapsado. Sólo queda una posibilidad muy condicionada en la zona de Trias.

Es tarde y me esperan en Premià de Mar. Se lo digo y nos despedimos. Pero todavía le pregunto cómo se explica la influencia del ex-alcalde Just sobre el barrio en un determinado momento de su historia.

La explicación es simple me contesta; Había (hay?) dos familias, o mejor dos clanes familiares de derechas con un fuerte peso específico, que dominaban la vida del barrio.

Valerià Pujol.

LOS MAESTROS CONTRA EL AYUNTAMIENTO

A lo largo de mes de enero se han ido deteriorando aún más las relaciones entre escuela y Ayuntamiento. Una de las manifestaciones más patentes del enfrentamiento de los maestros con el delegado de enseñanza y cultura, Sr. Albós, se produjo a raíz de las declaraciones que éste hizo en el pleno del mes de enero al responder a la propuesta de la izquierda sobre la necesidad de dotar a la escuela de un conserje.

La importancia del tema hace que le dediquemos un espacio especial a la carta que nos ha sido remitida por el Claustro de Profesores del "Colegio Nacional Sta. Anna-Marià Manent". Se trata de un documento de especial importancia porque refleja claramente el estado de ánimo de los maestros de la escuela y su opinión sobre la gestión del área de enseñanza del Ayuntamiento.

Para una mejor comprensión del texto de la carta, creemos oportuno clarificar algunos extremos que en ella se mencionan:

1. El señor Albós, en el pleno de enero, para argumentar su negativa a la contratación de un conserje, se refirió a conversaciones con miembros del claustro, diciendo que algunos maestros se habían mostrado en desacuerdo con tal contratación.
2. Asimismo, se refirió reiteradamente a supuestos enfrentamientos y discordias entre los miembros del claustro, aunque sin concretar en ningún momento a qué se refería.
3. El señor Ripollés, en la misma discusión se opuso a que se contratara un conserje, porque —según él— eran necesarios no uno sino cuatro.

Estos comentarios parece que han acabado con la paciencia de los maestros, que han optado por contestar en esta carta, que publicamos con la esperanza de que sirva para una mejor información de todos sobre la situación de la escuela en Premià de Dalt. Esa y no otra es nuestra misión.

Ante las afirmaciones hechas en el último pleno del Ayuntamiento por los concejales de enseñanza —Sr. Pere Albós— y de servicios —Sr. Ripollés—, el claustro de profesores de la escuela pública de Premià de Dalt se siente obligado a hacer las siguientes clarificaciones ante el consistorio y la opinión pública:

Consideramos lamentable que,

un concejal de enseñanza argumente y articule la gestión municipal de su competencia en torno a presuntos rumores —léase chafarderías— y nos preguntamos si quizás el mencionado concejal todavía desconoce cosas que nos parecen indispensables en la gestión pública:

1. Fuentes informativas claras.
2. Concreción en los avances de su gestión.

Queremos dejar constancia de que este Claustro de Profesores nunca se ha pronunciado a favor ni en contra de la contratación de un conserje para la escuela; en todo caso este sería un tema a estudiar en profundidad próximamente, y que por ello ni un concejal ni nadie puede aludir a una decisión que todavía no se ha tomado. Asimismo consideramos que las afirmaciones según las cuales no se contrata un conserje porque precisaríamos cuatro, son desde todo punto improcedentes porque a nuestro parecer la carencia total de un servicio —siempre la-

lamentable— no excluye jamás que se deba abordar —en la medida de lo posible— su mejora.

De igual manera queremos salir al paso de las afirmaciones hechas por dicho concejal sobre la falta de entendimiento en el seno de este Claustro, que esperamos obedezcan a un total desconocimiento de la realidad, que por sí sólo debería frenar sus aseveraciones. Porque no queremos ni siquiera imaginar que detrás de estas afirmaciones se esconda la intencionalidad de desprestigiar la Escuela Pública.

Por último, y citamos datos concretos para no caer en el mismo error que el Sr. Albós, en el edificio

escolar de Autopista II viene siendo deplorable el estado de limpieza durante todo el curso. Así del 14 al 22 de diciembre pasado no se recogió ni una sola vez la basura de la puerta del colegio, lo mismo sucedió del 11 al 15 de enero, etc...

Y para colmo cuando —tras varios meses de peticiones— conseguimos que el Ayuntamiento colocara papeleras en el patio nos encontramos con la desagradable sorpresa de que nadie las ha vaciado ni una sola vez.

Evidentemente no podemos aceptar que el Sr. Ripollés —concejal de servicios— atribuya alegremente todos esos desaguisados a tres gallinas que tenemos en el colegio, e invitamos a dicho señor a que acuda a la escuela, donde por cierto todavía no tenemos el gusto de conocerle, y allí le explicaremos las razones pedagógicas para la existencia de estas gallinas, razones que al parecer ignora. Queremos recordar además que hay un reconocimiento explícito por parte del alcalde y del concejal de enseñanza —en una reunión entre este Ayuntamiento, la Asociación de Padres, el Claustro y el Personal de limpieza, en la que el Ayuntamiento reconocía la deficiencia del servicio y se comprometía —entre otras cosas— a hacer una limpieza exhaustiva en los períodos vacacionales, limpieza que estas navidades no se ha realizado.

Igualmente deseamos hacer llegar nuestra repulsa ante el hecho de que un Ayuntamiento democrático se permita cortar la intervención, en "Ruegos y Preguntas", del Presidente de la Asociación de Padres, acto inculcable no tanto por la ofensa personal que representa sino por la falta de respeto que supone para esta entidad ciudadana.

Por todo lo anteriormente expuesto y, como suponemos que en el ánimo de nuestro ayuntamiento estará el clarificar el estado de la escuela ante la opinión pública, creemos necesario que el presente escrito sea leído en el próximo pleno y emplazamos a todo el consistorio a visitar próximamente nuestro centro, que debería ser la Escuela Pública de todo Premià de Dalt.

Claustro de Profesores del
Colegio Nacional
Sta. Anna-Marià Manent.

informació

Patronat Provincial de la Vivenda

La Diputació de Barcelona ha impulsat una molt interessant promoció de vivendes protegides per a pobles de menys de 10.000 habitants.

Pel què fa als costos, s'ofereixen crèdits fins a un 80 per cent del cost de la vivenda, a retornar en 25 anys amb un interès del 5 per cent. Com en totes les vivendes de protecció oficial, s'estableix una superfície útil màxima de 90 metres quadrats, més els possibles annexos.

L'oferta, realment, resulta immillorable. Cal recordar que l'alcalde havia esgrimit fins fa poc en diverses ocasions l'existència d'aquest projecte, a l'hora de negar-se a aprovar la creació d'un Patronat Municipal de l'Habitatge a Premià de Dalt. I curiosament, el mateix quinze de gener, dia en que la dreta rebutjava en el Ple la proposta del Patronat Municipal, també s'acabava el termini per adherir-se a la interessant promoció de la Diputació.

Les vivendes —si realment són econòmiques— no interessien. Ara ja no hi som a temps.

O. Enguita.

El mercado de la flor, a Vilassar

En el anterior número de l'Opinió, se parlava del Mercado de la Flor. Se decía allí que era de espe-

rar que el actual gobierno de Premià de Dalt (Convergència) estuviera a la altura de las circunstancias y defendiera con toda energía el que se instalara en nuestro pueblo.

Pues bien, por desgracia no ha sido así, ya que el alcalde de Vilassar de Mar ha removido cielo y tierra defendiendo ante la opinión pública los intereses de su pueblo, consiguiendo con ello que el mercado de la flor se instale en Vilassar.

¿Qué ha hecho el equipo de gobierno de Premià de Dalt? Nada. No ha defendido algo tan importante para el pueblo, algo que le ofrecían en bandeja cuando nueve municipios de la zona habían votado a favor de que se instalase en Premià de Dalt. No olvidemos que el Mercado de la Flor hubiese supuesto nuevos puestos de trabajo, una importante fuente de ingresos y un gran revulsivo en la vida del pueblo.

¿Qué es lo que tenemos ahora? Una zona que algún día (si nadie lo remedia) ocuparán torres o pisos residenciales (Pedrablanca), en lugar del más importante centro de comercio de flores del país. ¿Por qué? La respuesta es sencilla. El Ayuntamiento no mira por el pueblo. Sólo mira a cierto sector de la población y sólo le interesa que sea pueblo los fines de semana y épocas veraniegas, y —sobre todo— que no haya cambios que pueda molestar a este sector de la población.

Felipe García.

IV Fira del Llibre

Novament l'AA.VV. Onze Barris ha organitzat per aquestes dates una nova fira-mostra del llibre Infantil i

Juvenil, seguint el mateix criteri de cada any, donar a conèixer les darreres novetats i impulsar la descoberta del llibre, com a instrument necessari pel creixement de l'individu i vehicle de sensibilització i comunicació social.

Han participat en col·loquis: la Dolors Alibès i Teresa Duran escriptors de contes, en Valerià Pujol pel que fa a la poesia, l'Antoni Martí director cineasta amb el seu film "El Pallaso Espanyat", i llibreters i autors que han donat entre tots una aproximació real i eficient del que representa el llibre.

També hi ha hagut un treball molt important, el primer recull de Poemes i Contes de Premià, aportat pels alumnes de l'escola pública de la Població, molts de gran qualitat literària i il·lustrativa.

La fira diàriament ha estat visitada per mestres i alumnes amb l'objectiu didàctic de la descoberta del llibre.

I, finalment malgrat que els adults de la Població, la majoria l'han ignorada, la participació de la gent jove, ha estimulat i reafirmat els organitzadors a continuar per aquest camí ja iniciat.

Han col·laborat la Llibreria Robafaves de Mataró i l'Ajuntament.

Teresa.

LA GENERALITAT AJUDA A L'OPINIÓ

A primers de febrer hem rebut la notificació oficial de la concessió d'un ajut de 30.000 pessetes per part de la Generalitat. Aquest ajut forma part d'una política global d'ajut a la premsa comarcal i local, que tant desassistida es troba.

Nous aires d'esperança es respiren a les redaccions d'un munt de petites publicacions d'arreu del Principat. Entre elles, com no, la de l'Opinió, de Premià de Dalt.

SAMFAINA MUNICIPAL

... per a sucra-hi pà

AMICS DE TOTA LA VIDA

No fa gaire que el "Premià Informa" ens explicava en una memorable entrevista com l'alcalde i en Ripollés (ai!) s'havien fet amics de forma inesperada. El què no ens deia, però, és que les respectives famílies estan indignades perquè no se'ls va comunicar ni el dia ni l'hora del sorprenent enllaç. Ja diem que l'amor és cec, i que la fe mou muntanyes... tard o d'hora havia de passar.

PAPELERAS

Parece que, después de casi tres años de grandes esfuerzos, el Ayuntamiento ha instalado papeleras en nuestras calles. Como somos conscientes de lo mucho que les ha costado, aprovechamos esta ocasión para felicitar al equipo de gobierno por su rápida y eficaz gestión. No se cansen.

JA L'HAN CAGAT

"Ja l'hem cagat!" Aquesta fou l'expressió d'en Pere Planas al ple de gener quan, després d'informar l'alcalde que es plantarien plàtans al "camp de petanca", algú li va respondre que els plàtans patien força malures i més valia buscar altres espècies. I afegí amb resignació: "sempre la caguem". Si ell ho diu...

De moment, però, ningú no ha plantat res. És la millor manera de no equivocar-se mai: no fer res.

REFLEXIONES DE UN MAESTRO AL LLEGAR A PREMIÀ DE DALT

La memoria me remonta a un día determinado del mes de mayo, cuando aparece en el B.O.E. el resultado del concurso de traslados a que —como el resto de los funcionarios— estamos sometidos los maestros. Mi destino: Premià de Dalt.

Inmediatamente, el nombre me sugiere una serie de reflexiones que van madurando durante el verano:

— La nueva experiencia personal que representa trabajar en una localidad pequeña, tras la vivencia de unos años acostumbrado a la realidad de los suburbios de una gran ciudad.

— Alguien me dijo una vez que en Premià de Dalt vivían ilustres “prohombres” de las finanzas y política catalanas. Ello me induce a pensar que el pueblo contaría con un nivel aceptable de servicios en general y de equipamientos escolares en particular. Si más no, con la intención de que sirvieran como ejemplo a seguir por otras localidades que no tienen la “suerte” de contar con un plantel tan amplio de personajes “ilustres”.

— Pienso incluso en la conveniencia de buscar una vivienda para favorecer mi integración y mejor conocimiento del nuevo medio, que es un factor de importancia decisiva en la tarea educativa.

Pasadas las vacaciones desempolvé mi utilitario para dirigirme a Premià de Dalt. Las especulaciones veraniegas dan paso a la realidad, a la que me iré aproximando en pocos días. Mi primera sorpresa es encontrarme con un municipio desmembrado, disperso y lleno de contrastes.

Un casco antiguo que podría tener las mismas características de cualquier otro pueblo de la zona, pero que se va despersonalizando, desdibujando y desnaturalizando por una población ajena a la dinámica natural de un pueblo, al que no enriquece y del que se aprovecha en los ratos de ocio. Arropando a este casco urbano encontramos un buen número de casas residenciales de lujo y superlujo que han imposibilitado el crecimiento natural del pueblo y lo han convertido en una zona vetada para economías menos pudientes. ¿Quizás deliberadamente?

Es de esperar que no sea “deliberada” la idea de situar a toda la población emigrante en el barrio Co-

tet i de los Remedios, a una distancia física del centro urbano lo suficientemente grande como para considerarles más “fuera” que dentro del pueblo.

Pero mi mayor sorpresa fue el constatar la realidad de su escuela pública: dispersada en cinco edificios, la mayoría de los cuales están muy lejos de reunir las condiciones mínimas de infraestructura para el desempeño de una tarea educativa acorde con los tiempos que vivimos. Esta falta de condiciones y su misma ubicación me sugieren una total ausencia de criterios municipales en materia de enseñanza, dando paso, como resultado, a una escuela pública desprestigiada con una amplia problemática, donde los esfuerzos de padres y maestros se pierden en tratar de subsanar estos errores de fondo: dispersión, lejanía, incomunicación, transporte, etc.

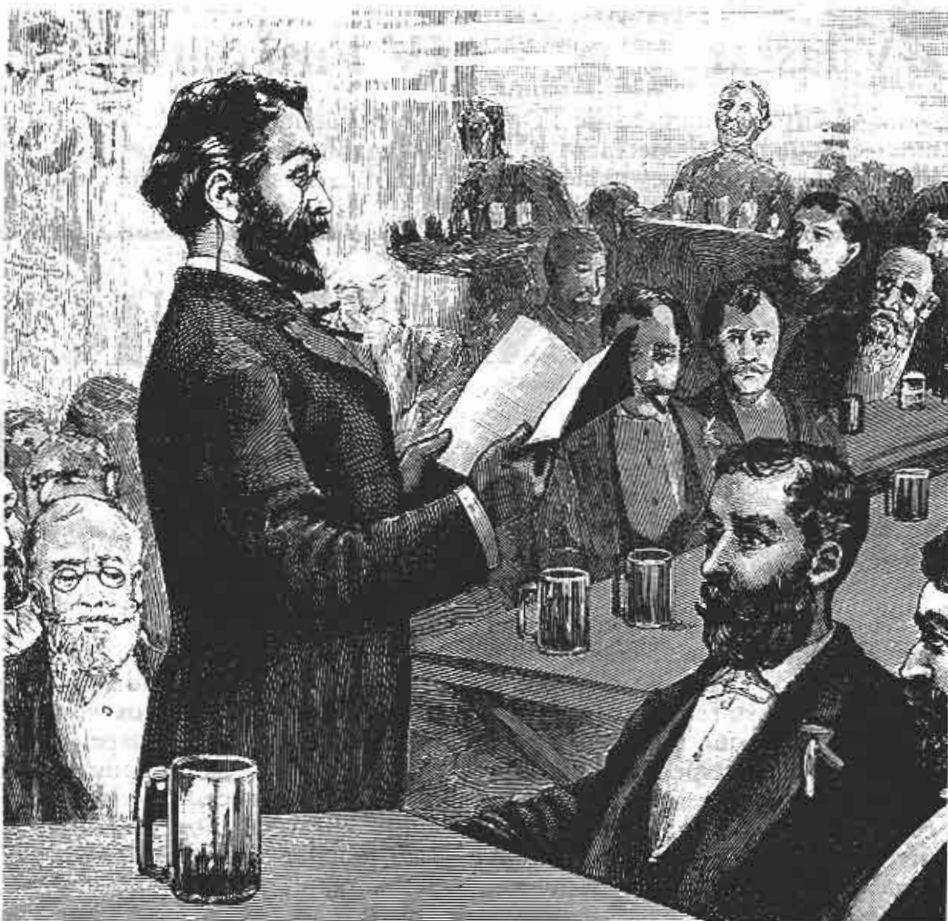
Se puede entender que buena parte de este desajustado sea herencia de un régimen anterior que todavía se resiste a pasar a mejor vida, pero no admite justificación alguna la continuidad en el abandono que

manifiestan hechos como la suciedad, falta de pintura, acumulación de basuras, etc., que presentaban las escuelas a principios de septiembre, cuando se dispuso de dos meses para su acondicionamiento.

Algunos de estos problemas están en vías de solución y otros no han sido abordados. ¿Existen razones para pensar que se ha iniciado un cambio de sensibilidad con respecto a la problemática de la enseñanza, por parte del Ayuntamiento? ¿Se elaborará una política de actuación municipal en el terreno educativo? El tiempo lo dirá.

Para terminar, y haciendo gala de un cierto optimismo (quizás ingenuidad) podría pensar que el desajustado de la escuela pública en Premià de Dalt es el resultado de una falta de sensibilidad y capacidad. Prefiero no pensar que esa situación responda a una política deliberada de perpetuar el desprestigio de la escuela pública y utilizarla como instrumento para delimitar y remarcar las diferencias sociales, económicas y culturales que se dan en el pueblo.

Vicenç Salazar.

L'ECLIPSI DE LA CAÇA

Fruit de la disbauxa social dels darrers temps són les veus que avui s'aixequen demanant la regulació de la caça. El nombre de caçadors és excessiu per al bestiar que encara resta. L'amenaça de l'extermini és una realitat per a moltes espècies, agreujada pel perfeccionament de les armes y el poc seny de molts caçadors que sovint, sense escrúpols, abaten qualsevol peça sigui o no protegida.

Que lluny està la imatge del caçador-ecologista o del caçador-excursionista de l'arròs i la bota de vi, arrelat a la terra i coneixedor de la natura! Aquestes circumstàncies, indispensables a l'hora d'entrar en contacte amb l'entorn, són gairebé sempre inexistentes. El desconeixement de la terra on hom caça és total i les conseqüències han esdevingut nefastes. Igualment, com a mostra que el nombre de caçadors és excessiu només cal estudiar l'exemple d'aquí: 450 caçadors per a una superfície d'uns sis quilòmetres quadrats, toca a un caçador

cada cent metres quadrats. Esgarrifós!

Les raons que s'adueixen per a una regulació són prou clares i científiques: la caça, controlada i regenerada en zones de reserva, donaria en el futur immediat més producció i n'asseguraria la pròpia continuïtat. En altres paraules: els caçadors podrien continuar caçant si renunciessin a unes determinades àrees prou extenses per a la reproducció natural dels animals.

La limitació de la caça a uns quants dies de l'any sembla que a Catalunya no ha alleugerit el problema, com potser no ho ha fet tampoc a altres zones de l'Estat. Aquí, la massificació i concentració és el problema més greu.

Malgrat tot, ens queda una esperança viva representada pel fet que la nova generació rep a les escoles una educació ambiental que, en ensenyar les lleis de la natura, l'inclinen a prendre una actitud d'observació i estudi vers els fenòmens naturals, a la vegada que rebutgen la caça, la qual consideren com un "esport" incompatible amb la societat moderna. L'actitud d'aquests joves és doncs la millor regulació que hom pot esperar de la caça. Els seus fills fruïran, ben segur, d'un medi més equilibrat del que ens han legat a nosaltres els nostres pares. Per molts anys.

Enric Torras i Mas.

NOTA DE LA REDACCIÓ:

Els col·laboradors no se senten necessàriament, identificats amb la línia editorial de l'OPINIÓ, de la mateixa manera que l'equip de redacció no subscriu necessàriament totes les seves opinions. Aprofitem aquest espai per agrair la seva valuosa aportació al contingut de la revista.

LES RECEPTES DE L'OPINIÓ.
LES RECEPTES DE L'OPINIÓ.
LES RECEPTES DE L'OPINIÓ.

ESBERGINIES AL FORN

Ingredients:

- 1 kg. d'esbergínies rodones
- 500 grs. de tomàquets madurs
- 30 grs. d'ametlles torrades
- un o dos alls
- 50 grs. de formatge ratllat
- mig litre de llet

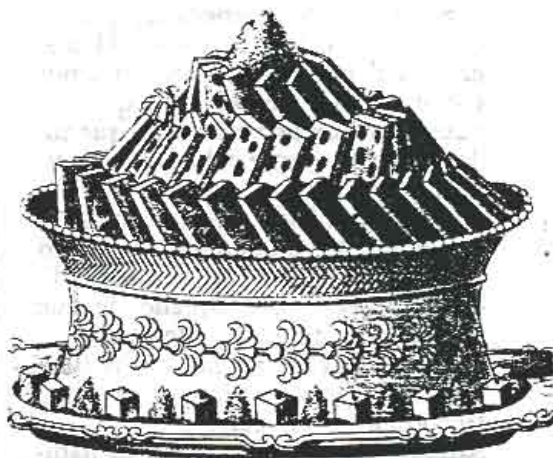
Peleu les esbergínies i talleu-les a rodanxes d'un centímetre. Les saleu i les remulleu amb la llet. Amb el

mig quilo de tomàquet feu-ne salsa (també pot ser de conserva). Les esbergínies, escorregudes i fregides, no s'han de daurar, només han de quedar toves.

Mentrestant, piquem les ametlles i els alls, fins que queda una pasta que desfarem amb la meitat de la llet que hem fet servir. Ho barregem amb el tomàquet (no cal tornar-ho al foc). En una safata de forn col·loquem pisos alternats d'esbergínies i salsa de tomàquet.

Damunt la darrera capa de tomàquet s'hi posa el formatge i es deixa gratinar.

Esperança.

Un deporte popular de Premià de Dalt

En la trayectoria recorrida desde su fundación por un pequeño grupo de aficionados, hace ocho años, este club ha tenido que superar muchas dificultades: la falta de instalaciones deportivas dignas, la carencia de

medios económicos, el escaso apoyo del Ayuntamiento... A pesar de ello y gracias al esfuerzo de todos sus componentes, el Club Petanca Premià de Dalt ha logrado figurar entre los primeros de Catalunya, no

tanto por sus triunfos (que son muchos, como atestiguan los muchos trofeos que abarrotan la vitrina de su local social en el "Bar Tropical" del barrio de Santa Anna), como por su fama de deportividad y corrección. En la actualidad cuenta con 150 socios de todas las edades y ambos sexos, entre ellos, 45 con carnet federativo. No obstante, las nuevas instalaciones recién estrenadas, hacen prever un aumento en el número de asociados.

En la temporada de liga 1981, las representantes femeninas del club quedaron en el primer lugar de su grupo, siendo la segunda vez que consiguen este trofeo. En las seis horas de Petanca del "Camping Hispano", los de Premià de Dalt consiguieron el segundo lugar por equipos y tripletas. En las seis horas del "C.P. Barcelona", se logró un dignísimo séptimo puesto frente a los más importantes equipos de Catalunya. Y para terminar, puesto que se están jugando ahora los campeonatos de Catalunya, sólo nos resta desearles mucha suerte. La merecen.

Mario Gómez.

FUTBOL EN PREMIÀ DE DALT

Al efectuar balance de lo que está siendo la temporada para los equipos de Premià de Dalt, nos encontramos que —por ahora— algunos dan la de "cal" y otros la de "arena", como vamos a ver.

Empecemos por los mayores. Recordaremos que se encuentran en "aficionados". Es el equipo que parece estar más en forma: es el máximo candidato al ascenso a Tercera Regional. En lo que va de liga si no falla la memoria, sólo ha perdido un partido, y contra los eternos rivales: el Santa Anna-Tió, que está en la misma categoría. Poseen una plantilla muy buena, disciplinada, con jugadores que provienen de los equipos inferiores, que han ido ascendiendo. Si añadimos la buena temporada que está haciendo el "míster" Ferry (nuevo este año) y la incorporación de Gaona, fichado a mediados de temporada, que ha dado más efectividad y vistosidad al juego del equipo, nos encontramos con esta labor de conjunto que tan buenos frutos está dando, y que todos esperamos que culmine en el esperado ascenso.

Mucho de todo esto le hace falta al equipo juvenil, que este año no anda muy fino, quizás por la pérdida de interés, por aquello de que más arriba no se puede subir. El equipo ha jugado partidos muy buenos, con fútbol bonito y efectivo (recordemos el partido contra el San Andrés), pero también ha habi-

do partidos malos, con juego insulso en el que se manifiesta la falta de entrenamiento, la falta de cohesión del equipo y sobre todo la falta de ideas y esquema de juego, que en esta categoría ya es muy obligada. Todo ello tiene varias causas: plantilla muy reducida, lesiones importantes a principio de temporada como las de José Diego y Miguel Marín, la ausencia de jugadores sobre todo en los desplazamientos, la poca confianza en el "míster", etc. Es de esperar que en lo que queda de temporada se recupere, con el apoyo del público, esta moral que hoy está algo mermada, y no se pierda la categoría ya que hay jugadores buenos como lo demuestra el fichaje de Juan Angel por el Premià, que milita en primera regional.

Los que están demostrando sus facultades son los infantiles. Descendidos el año pasado a segunda, este año están en el tercer lugar de la tabla, cosechando triunfos importantes como la victoria en el campo de "La Salle de Premià". Forman un conjunto muy bueno y con bri-

llantes individualidades: jugadores que el año próximo pueden ser vitales, como el libero Capacete o el centrocampista Jorge. A destacar también la labor de David, un alevín que aun sin tener la edad da buen juego en el infantil, del medio-campo Navarro y los delanteros Nogales y Fernando, que junto a los demás, están consiguiendo resultados verdaderamente buenos e incluso goleadas de escándalo en campo contrario. Esperemos que al final se ascienda y se recupere la categoría perdida, como premio al esfuerzo.

Los que tampoco van por mal camino, para terminar, son los alevines, los más pequeños, que pueden llegar muy lejos, gracias a la labor que está realizando con ellos Fernando. Aspiran también al ascenso de categoría, que perdieron el año pasado. Destacaremos en el conjunto la buena labor del jugador Jorge Castilla, que junto con sus compañeros contribuye a ofrecer ese espectáculo bonito que el aficionado busca y pocas veces consigue.

Salvador García.

EQUIP DE REDACCIÓ. Josep M. Aguilera, Rafael Almendros, Josep M. Altés, Aleix Cadevall, Joan Comas, Octavi Enguita, Enric Gasol, Mariano Gómez, Vicente Gómez, Josep M. Gutiérrez, Esperança Larruy, Valerià Pujol, Vicenç Salazar i Ceferino Sevillano.

COL.LABORADORS Fina Manent, Enric Torras, Rafel Vallbona, Toni Llimona, Salvador García, Sofía Sibís, Josep M. Aroca, Antonio Ortiz, Felipe García.

L'OPINIÓ, Avinguda Girona 2, 4. Premià de Dalt.

Dipòsit Legal B-2.438-1981 - Imprimeix: La Juliana, passatges escoles 4, d'Argentona.

Preu d'aquest exemplar: 30 pessetes.

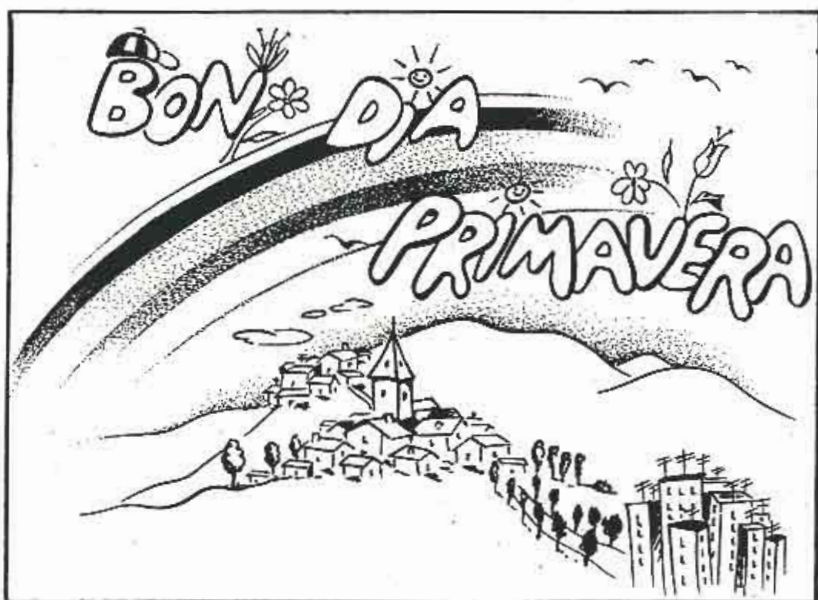
editorial

Entrem ja en el darrer any de gestió de l'actual Ajuntament. Circumstàncies d'altra mena hauran de decidir si les properes eleccions municipals seran a l'abril del 1983 o abans. Sigui com sigui, cal anotar que entrem en un any electoral, amb tot el que aquest fet significa. Suposem, que encara que sigui tan sols per política electoral, la majoria de govern a l'Ajuntament (Convergents i Independents) s'afanyarà a fer algunes de les realitzacions que ens agradaria haver vist en el passat més immediat. En aquest aspecte, doncs, és molt probable que aquest darrer any de gestió sigui més profitós per al poble que no pas els anteriors. Llástima que acabarem el primer període d'ajuntament democràtic sense que hi hagi hagut un mínim programa de govern en les diverses àrees de gestió municipal: cultura, sanitat, urbanisme, governació, ensenyament, serveis, indústria, hisenda, agricultura, informació, esports, festes... A tot arreu, anar fent a remolc de les circumstàncies, sense que ningú conegui quin és el programa d'actuació... senzillament perquè no n'hi ha cap. Afortunadament per a tots nosaltres, ara les circumstàncies seran les eleccions, i és d'esperar que ho notarem. Així doncs, Bon dia, Primavera.

Entramos ya en el último año de gestión del actual Ayuntamiento. Circunstancias de otro tipo decidirán si las próximas elecciones municipales serán en abril del 1983 o antes. Sea como sea, hay que anotar que entramos en un año electoral, con todo lo que ello significa. Suponemos que aunque sólo sea por política electoral, la mayoría del gobierno del Ayuntamiento (Convergentes e Independientes) se preocupará por hacer algunas de las realizaciones que nos hubiese gustado ver en el pasado más inmediato. En este aspecto, pues, es muy probable que este último año de gestión sea

más provechoso para el pueblo que los anteriores. Lástima que acabaremos el primer período de Ayuntamiento democrático sin que haya habido todavía un mínimo programa de gobierno en las diversas áreas de gestión municipal: cultura, sanidad, urbanismo, gobernación, enseñanza, servicios, industria, hacienda, agricultura, información, deportes,

fiestas... No ha habido más que "ir tirando" a remolque de las circunstancias, sin que nadie sepa aún cuál es el programa de actuación, ...senzillamente porque no lo hay. Afortunadamente para todos nosotros, ahora las circunstancias serán las elecciones, y seguramente lo vamos a notar. Así pues, Buenos días, Primavera.

en aquest número:

- EL BARRIO DE SANTA ANNA A DEBATE
entrevista con A. Ortiz, F. Chiva y F. García
- LA FESTA A L'ESCOLA

CRÒNICA DEL PLE

El ple de març, ajornat una setmana per exigències de Sant Josep, es celebrà el darrer divendres del mes, començant amb el retard de costum.

S'estrenà l'alcalde, informant el personal que les obres d'interès públic assignades per al "fons d'ocupació comunitària" aviat podran començar, i que tot estava a punt per el "sopar de pubilles" del dia següent (27). Després d'alguna protesta per la manca d'informació prèvia sobre el tema i pel mal gust del programa editat, el Sr. Rodríguez informà també que el programa de l'aplec de la Cisa i la Festa Major d'enguany van endavant i estan gairebé decidits.

Després d'aprovar la primera certificació per a les obres de remodelació de l'Ajuntament, s'acordà demanar aigua a l'Ajuntament de Barcelona (que es veu els en sobra) per tal de cobrir l'excés de demanda a l'estiu, i evitar possibles problemes en el servei. També es donà l'aprovació definitiva a la pavimentació dels carrers "Cant dels ocells", "Joan Miró" i "Mestre Falla".

A continuació, s'aprova la contractació —per quinze hores setmanals— d'una assistent social que a hores d'ara ja té força feina per fer: la crisi causa estralls i la situació d'algunes famílies del poble arriba a tenir característiques dramàtiques. L'oposició va manifestar la importància d'aquesta mesura que —van dir— caldria complementar amb altres per tal de consolidar, a nivell intermunicipal, equips estables d'assistents socials, psicòlegs, etc., que han de tenir funcions d'assessorament dels sectors més necessitats de la població, i coordinar-se amb les escoles.

Seguidament s'aprova la contractació —per deu mesos— d'un tècnic fiscal que treballarà per solucionar la manca d'agili-

tat de l'administració d'hisenda, que fa que l'Ajuntament no ingressi tot el que hauria d'ingressar (en quantitats molt importants, per cert). I s'entrà a discutir l'apartat referent a l'augment salarial dels treballadors de l'Ajuntament. Tant socialistes com comunistes manifestaren la seva sorpresa pel fet que es presentés un projecte d'augment (d'un 12 per cent aproximadament), sense haver-lo consultat prèviament als afectats. Per aquesta raó s'abstingueren davant la proposta, que fou aprovada amb els vots de Convergència i Independents.

I abans de passar a l'apartat de preguntes, s'aprova de donar el nom de mossèn Jaume Rafanell a la continuació de la Travessia del Sant Crist.

De la llarga llista de preguntes socialistes i comunistes, comentarem tan sols els aspectes més rellevants:

— L'oposició es lamentà de la manca d'informació a la població respecte a l'avanç de pla d'ordenació, i de la falta de participació de particulars i institucions que això havia provocat durant el termini d'alegacions. L'alcalde respongué que ja es farà un acte informatiu quan l'Ajuntament hagi decidit els seus criteris. Es contestà que en la formació d'aquests criteris hi haurien d'haver participat els sectors de la població més interessats pel tema.

— Del butlletí informatiu de l'Ajuntament (el darrer sortí pel juliol, amb notícies fresques del març del 1981) es digué que aviat sortirà (?), encara que no se sabia quan. L'alcalde deia que ténen massa feina i no es pot fer tot de seguida (!?).

— Es demanà major agilitat a l'equip de govern en el tema del solar per a la futura escola al barri de Sta. Anna, de la senyalització i il·luminació de la carretera de Vilassar de Dalt, de la senyalització al bar-

ri del Remei, de la reglamentació del servei de policia municipal, etc.

— Es reclamà novament una veritable política de planificació, coordinació i dinamització cultural a Premià de Dalt, tema en que tot encara està per fer.

— Davant la demanda d'una acció enfront la processonària que malmet els pins dels nostres boscos, l'alcalde respongué que s'està treballant en el tema i que a la tardor hi haurà remei.

— La darrera qüestió fou una proposta d'enviar al rei un telegrama d'adhesió com a protesta pels intents de convertir el judici contra els colpistes en un procés a la democràcia. S'aprova amb el vot en contra del Sr. Ripollés, que va esgrimir arguments força similars als dels mateixos encausats en el judici.

Cal destacar, per acabar, les queixes de l'alcalde per l'excés de preguntes de l'oposició, a la qual va demanar seny i mesura; així com el fet que fos ell —amb poques excepcions— l'encarregat de contestar totes les qüestions, amb el mutisme dels altres membres de l'equip de govern, que deien ben poca cosa.

En les preguntes del públic assistent caldria destacar les crítiques que es feren al funcionament del consell municipal d'esports per part de tres components del mateix que éren presents a la sala. Inoperància i manca d'efectivitat éren les acusacions més repetides.

En poques paraules, la tònica dels plens no varia. Moltes qüestions de tràmit administratiu, amb els temes de fons més preocupants oblidats i l'equip de govern parapatat i a la defensiva.

J.M.

LES OPINIONS

La publicació en la vostra revista d'un treball amb el títol "Los maestros contra el Ayuntamiento" amb una referència personal clara i directa m'ha impulsat a adreçar-vos aquestes ratlles, pel respecte que em mereix l'opinió pública i amb L'ànim de participar en una millor informació.

Si la publicació de l'escrit signat per mestres i pares a l'Ajuntament no va acompanyada de les respostes llegides en el mateix ple representa una manca d'objectivitat dels responsables de L'OPINIO, un menyspreu a la més elemental ètica periodística i un atemptat a la pròpia opinió pública en general.

El tractament públic —de forma parcial— d'aquesta informació no aporta cap avantatge a l'Escola Pública de Premià de Dalt que hauria de ser la principal beneficiada dels esforços i la responsabilitat de tothom.

Premià de Dalt, 5 de març del 1982.

Pere Albós Tormo.

informació

LA FESTA A L'ESCOLA

Dia 28 de març a l'edifici de 2a. eta-
pa, Marià Manent

Estic molt content perquè tinc l'ocasió avui de parlar d'una festa que es va fer al Col·legi Santa Anna- Marià Manent de Premià de Dalt. Es va convocar amb el títol genèric de "Coneguem la nostra escola" i veritablement jo la vaig descobrir i crec que com jo també els altres pares que van venir.

Malgrat la pluja del dia anterior i el canvi d'horari (que va fer que alguns arribessin amb una hora de retard), la festa es va desenvolupar magníficament. El dia era esplèndid i l'afluència de pares i alumnes, nombrosa.

Com estava previst es va començar treballant en el futur jardí de l'escola. Això va fer suar a pares i nens ja que la pluja ho havia enfangat tot; però finalment va quedar molt bé encara que no es va acabar.

Després vam visitar les dependències de l'escola: l'hort, els animals, la biblioteca, el Laboratori, la Sala d'Audiovisuals, etc., tot explicat pels professors ajudats

per nens. Aquestes dependències haurien de ser en totes les escoles ja que per desgràcia no hi són i per les que val la pena lluitar perquè compleixin una finalitat pedagògica importantíssima.

I la xocolatada i la coca? Ens van ajudar a agafar forces per jugar els partits de futbol i bàsquet que, per cert, van guanyar els alumnes. Segurament haurien menjat més xocolata.

Els alumnes de Vuitè van posar la seva part per animar la festa. Van preparar entrepans i venien begudes. Tot ajudava a recuperar ànims després dels partits. També venien collarets i treballs manuals fets per ells mateixos amb la intenció de treure beneficis pel viatge de final de curs.

Bé, després d'explicar una mica com va anar la jornada, sols em queda felicitar a tots els que van participar en la festa i desitjar que dies com aquest es tornin a repetir.

Tots volem que l'escola avanci, que l'escola sigui el lloc on entre tots aconseguirem l'educació adequada pels nostres fills, i esdeveniments com aquest ajuden a la consecució d'aquest fi.

Josep A. Capella.

SOBREVIVEN

Existen en Premià de Dalt familias muy necesitadas, gentes que están en paro y con muchos problemas, pero como la que me voy a referir, creo que por suerte no hay muchas.

Hace un año llegó a vivir al Barrio de Santa Anna, una familia que con engaños y promesas se les quitó de encima otro municipio vecino. Por el aspecto que tenía las caras de los niños, no parecía que comieran mucho, por otra parte resultaba violento preguntar a los padres sin conocerles, si necesitaban algo y nadie se atrevía a dar el primer paso.

Alguien un día me avisó, de que había una familia con niños pequeños que pasaba hambre, por lo que pensé que había algo que hacer cuanto antes. Al día siguiente, en compañía de una vecina me fui a visitar a esta familia, con mucha diplomacia nos interesamos por ellos, resultando que los tres hijos en edad escolar no habían ido aún al colegio y con pocas ganas de hacerlo por parte del padre, alcohólico sin trabajo fijo; la madre con parálisis, en espera de otro hijo, nos explicaba las necesidades que tenía, con gran facilidad de palabras. Aquello era un caos, faltaba de todo incluso la comida.

Ante esta situación los vecinos tomaron conciencia del caso y cada uno fue llevando lo que pudo para ayudarles; se escolarizó a los niños, el padre encontró trabajo. Pasó un año de todo esto, cuando un día de repente el padre fallece en la calle cuando iba al trabajo, quedando la viuda e hijos en la más absoluta miseria, sin

ningún ingreso para cubrir los gastos imprescindibles.

El subsidio de viudedad, está sin arreglar los papeles, ya que no está muy claro lo que había cotizado a la Seguridad Social.

Han transcurrido seis meses y la viuda no percibe nada, ni sabe si cobrará algo, viviendo todo este tiempo de la caridad de los vecinos y de lo que le dá Cáritas, pero lo que pasa es que todo tiene un límite y las gentes se cansan o no pueden socorrer más a los seis miembros de esta familia y llega el caos; desahucio de la vivienda por falta de pago, corte de agua, luz, etc.

Miembros del Ayuntamiento de Premià de Dalt, han estudiado el caso y creen que lo mejor es colocar a los niños mayores en un colegio, pero todo esto lleva un trámite burocrático, que va para largo. Mientras tanto esta familia, está pasando hambre y calamidades.

El Juzgado de Mataró les ha dado un plazo de ocho días para que dejen la vivienda por falta de pago, el Juez no ha tenido valor para echarles a la calle, teniendo que intervenir el Ayuntamiento, pagando dos meses de alquiler de la vivienda, pero esta no es la solución más adecuada para los niños, que necesitan una atención especial.

El Grupo Municipal Socialista ha propuesto una ayuda económica a esta familia mientras duran los trámites de la pensión por viudedad y se llevan a los hijos al colegio especial, consiguiendo 10.000 pts. que a todas luces son insuficientes para comer hoy día, y ahora una asistente social contratada por el Ayuntamiento trata de resolver este caso.

Creo que todos tenemos que hacer algo más y ser solidarios con esta familia que es nuestra vecina.

Ma. del Carmen Casado.

El 25 d'abril
racó i venda
de llibres

TOT EL DIA
A LA PLAÇA DE
L'AJUNTAMENT

A les 6 de la tarda:
AUDICIO DE SARDANES

A.V. Onze Barris

El bar del "Ateneo Popular" está lleno de gente. Son las nueve de un lunes cualquiera, es decir del lunes día 15 de marzo. La gente charla, juega a cualquier juego y por la calle circula algún que otro coche a la búsqueda de un aparcamiento perdido. Entre los parroquianos Fernando Chiva, Felipe García y Antonio Ortiz, gente conocida por los habitantes del Barrio, gente que ha trabajado y trabaja por la población cada uno desde su lugar y según sus aficiones. Nos presentan y nos retiramos a charlar un rato mientras nos adornan la mesa con patatas chips, olivas, cerveza y alguna cosa más para ir picando.

— La historia del Barrio es parecida a la de cualquier barrio de inmigración y sigue su mismo modelo de desarrollo, con la diferencia —claro está— de que éste pertenece a dos municipios. Es poco más o menos como una Santa Coloma en pequeño.

Así iniciaron la charla Fernando Chiva y Antonio Ortiz.

— Dado que los dos Premià no crecieron armónicamente el asentamiento de la población se produce cuando un determinado señor empieza a vender unos terrenos sin condiciones pero a muy buen precio y dando el máximo de facilidades. Al principio el Barrio era de Premià de Mar. En la parte de Premià de Dalt solo había cuatro casas, la expansión será posterior.

Coinciden todos ellos en considerar que la aparición del Barrio obedece a una política provocada, de carácter discriminatorio y segregador.

— Al no dar los dos municipios ningún tipo de facilidades en el barrio se genera una conciencia de pertenencia y la gente se encuentra bien donde está.

— De todas formas —apostilla Felipe— te encuentras bien en el ambiente porque no te han dado oportunidades de relación fuera. Hay una falta de integración en la sociedad catalana. Ahora bien, es cierto que pese a ser un gueto las condiciones son mejores que las del cinturón de Barcelona.

— Insiste —Ortiz— en la problemática que significa la división en dos municipios que se pasan la pelota. Así el barrio creció sin servicios, situación en la que de alguna manera aún estamos.

Fernando puntualiza:

— Aquí llegó una gente cuyo problema básico era la supervivencia y no se detuvo en detalles. Sí, claro, los Ayuntamientos deberían haber previsto la infraestructura —concede a Ortiz—. Pero al principio la gente no lo notaba a faltar, fue después cuando se empezó a reivindicar lo necesario: escuela, ambulatorio...

— En este sentido —añade Ortiz— todos éramos conscientes que el barrio no esta-

más de dónde salió sino el grupo de gente que organiza la Fiesta del Barrio?

— Tú, Fernando, —apostilla Felipe— has hablado de gente de buena voluntad, de buena intención, pero yo añadiría que en el Barrio también existe gente con muy mala intención, y con muy mala intención política y social. Me refiero con ello a la maniobra orquestada en torno a la famosa Casa de España, cuya intención está más que clara. Su único objetivo fue crear una Asociación paralela para torpedear los intentos de crear una conciencia social que pudiera hacer efectivas toda una serie de reivindicaciones, y a la vez dinamitar la Fiesta del Barrio.

ba construido y que debíamos participar en su construcción. Por esto todos los que éramos conscientes de la situación contribuimos a ello. Yo particularmente empecé relacionándome con un grupo de amigos que sería el núcleo "Grupo Juvenil" y de la "Asociación de Vecinos". Es decir, me encontraba a gusto con la gente de aquí, pero quería luchar por algo más.

— Bueno —Chiva—, este es también otro problema del Barrio. Aquí ha habido siempre grupos y gente de muy buena voluntad, pero totalmente desunidos. Inclusive cabe decir que todas las actividades realizadas han ido sin ningún tipo de apoyo. Los grupos se mantienen únicamente cuando hay una cabeza fuerte. Cuando ésta desaparece todo se deshace. Mira sino lo que sucedió con el Grupo Juvenil, o lo que sucedería con las Majorettes si Cosme no viniera. Y qué sucederá con el fútbol cuando abandonen los que ahora se están quemando?

— Esto no es totalmente cierto —Ortiz—. Piensa que se trataba de otros tiempos, que del Grupo Juvenil salió la Asociación de Vecinos y que además al segundo año de su funcionamiento el Grupo Juvenil marchaba ya sin una cabeza visible. Ade-

— Esta maniobra —indica Chiva— es una manifestación de la astucia catalana que también en otras ocasiones se ha aprovechado de nosotros. Fueron los catalanes quienes pusieron al frente de la Casa de España al "francés".

— Hablar de "astucia catalana" es confusionalista y desenfoca el problema. De lo que hay que hablar en todo caso es de la astucia de la "oligarquía dirigente catalana" cuya política derechista afectó tanto al Barrio como al casco antiguo. Además se produce un apoyo mutuo entre la oligarquía del barrio y la oligarquía del casco antiguo. De aquí surge la Casa de España. Las clases dominantes del Barrio estaban en la Casa de España. Se trata de un problema de clases, no de otra cosa.

—concluye Felipe—.

— De todas formas —señala Chiva— la Casa de España acogió a mucha gente y se consiguieron cosas. Fueron muchas las actividades que se realizaron en ella.

— Hay que tener en cuenta sin embargo que se cerraron las puertas a las opciones progresistas y que lo que se consiguió no fueron cosas fundamentales.

— Lo que sucede es que en aquel momento era fácil ser tonto y si te facilitaban el

trabajo podías caer en la trampa. Además lo que se produjo también fue la aparición del "político" que aprovechó la plataforma para destacar en las elecciones.

— Lo malo —añade Ortiz— es que después de habernos dado cuenta de que nos han estado tomando el pelo ha llegado el desencanto, el conformismo. La gente no reivindica, no presiona a los partidos.

— Mientras no haya unión en el Barrio iremos mal. —afirma Fernando Chiva—. Como muy bien has dicho, Antonio, falta conciencia social, cosa que demuestra que el barrio aún está a medio hacer. Pero los problemas económicos no favorecen la aparición de esta conciencia social. Además yo plantearía otra cuestión: qué partido político está dispuesto a reivindicar el protagonismo para el Barrio, qué partido está dispuesto a que la zona deportiva no se haga por encima de la autopista?

Felipe y Antonio responden con los mismos planteamientos:

— Mira, ante tí están los planos. Precisamente aquí están para estudiarlos dado que no estamos de acuerdo. Además los partidos de izquierda poca cosa pueden hacer en el actual consistorio y esto pese a estar muy unidos los socialistas y comunistas. Cada mes son derrotadas 7 u 8 mociones. Asimismo hay que tener en cuenta que la política de derecha está afectando también de forma muy notoria al casco antiguo: por ejemplo, fue derrotada la propuesta de viviendas sociales y el plan de financiamiento de la Diputación. Además lo único que se ha conseguido para el barrio ha sido gracias a las fuerzas de izquierda.

Hacemos un alto en el camino. El tiempo ha pasado veloz. Sobre el papel quedan reflejados los problemas de ayer y hoy, por ello les propongo una última cuestión que responden alternativamente. Cuál es el futuro que nos espera?

Chiva: Yo soy pesimista. Personalmente me he ido encerrando en el caparazón y estoy ya sólo en el fútbol. Hay grupos

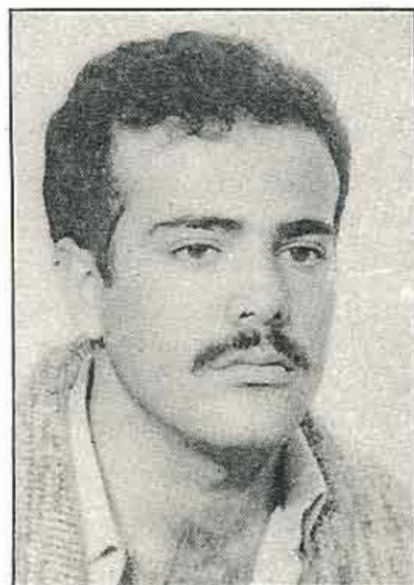
que siguen trabajando pero falta unidad. Esperemos que los jóvenes sean más capaces que nosotros y que a su vez no sean engañados.

Felipe: Personalmente sé muy bien lo que quiero, un lugar digno para vivir. Pero mal lo conseguiremos si no hay conciencia. La gente del Barrio no se preocupa por saber quien es el responsable real de la política que nos afecta.

Antonio: Yo sólo veo una alternativa a esta situación. Que las fuerzas de izquierda ganen las elecciones municipales, sólo así habría alguna posibilidad de empezar a salir del atolladero; pero la cosa está complicada por falta de conciencia.

En fin, el tiempo y el pueblo tienen la palabra.

Valerià Pujol.

ORTIZ

CAP A UNA PLANIFICACIÓ RACIONAL DE PREMIÀ DE DALT

El passat dia 8 de març acabava el termini d'un mes per a presentar al·legacions (suggerències, alternatives) a l'avanç de pla presentat per l'equip redactor del pla general dels municipis de la Vall de Sant Mateu. Pel seu interès, presentem a continuació alguns fragments de les "consideracions" presentades a l'Ajuntament pels grups socialista i comunista, valorant els diversos aspectes de l'avanç de pla.

1. Sobre la xarxa viària.

"Aquest extrem, l'únic pròpiament desenvolupat en l'avanç de pla, presenta uns aspectes molt positius com són la creació d'una carretera intermunicipal (damunt de l'autopista) i el criteri d'alliberar la façana del mar de la tan saturada N-II. La carretera intermunicipal, a part de crear una via específica per a un trànsit que té entitat pròpia, haurà de facilitar l'accés a les zones industrials i agrícoles, que pateixen a hores d'ara una palesa insuficiència en els seus accessos. I no menys sentida és la necessitat d'eliminar el dens tràfic que ara transcorre per la façana litoral, ofegant els pobles de mar. Al mateix temps, és clar que la N-II no pot absorbir els fluxes a que està sotmesa, i que en la seva ubicació actual no pot créixer per absorbir-los".

El document s'oposa a l'alternativa donada pels redactors del pla a la N-II, consistent en traçar una nova carretera N-II per sota de l'autopista. Una autopista "infrautilitzada" i que "pot absorbir tot el tràfic que passa per la carretera de mar, més encara si es construeix un nou vial d'enllaç intermunicipal, que absorirà part del tràfic que ara transcorre per la N-II". A més, "cal tenir en compte les possibilitats d'ampliació de l'autopista en un tercer carril". I conclou: "per això proposem que el nou vial que haurà de substituir a l'actual N-II sigui la mateixa autopista, convertida en autovia. Cal doncs, que el pla contempli la desafectació de l'autopista", en consideració "del benefici social que aquesta mesura significaria, i el cost alhora social i econòmic de la construcció d'una nova carretera N-II en una comarca tan poc sobrada de sòl com el Maresme".

2. Sobre el creixement de la vivenda.

"Entenem que els criteris que

han portat els redactors del pla a establir uns límits del casc urbà són correctes en la mesura en que reconeixen la diversitat de situacions de fet existents i intenten consolidar el nucli del poble vinculant zones urbanitzades molt disperses."

"Voldríem, però, que el pla especifiqués unes àrees de preferència en les zones que figuren dins els límits del casc urbà, i tan sols en una segona etapa es puguin iniciar —conforme a les necessitats— eventuais urbanitzacions fora de la zona de casc. El criteri seria, doncs, el de consolidar i unificar la xarxa urbana abans d'iniciar cap procés d'expansió de l'entramat urbà."

"Entenem, també, que en l'avanç de pla no queda prou ben delimitada la futura zona de creixement de vivenda. Cal evitar que aquest creixement pugui arribar a cobrir tota la zona d'enllaç de l'autopista i la carretera de Premià de Mar, des del casc a l'autopista."

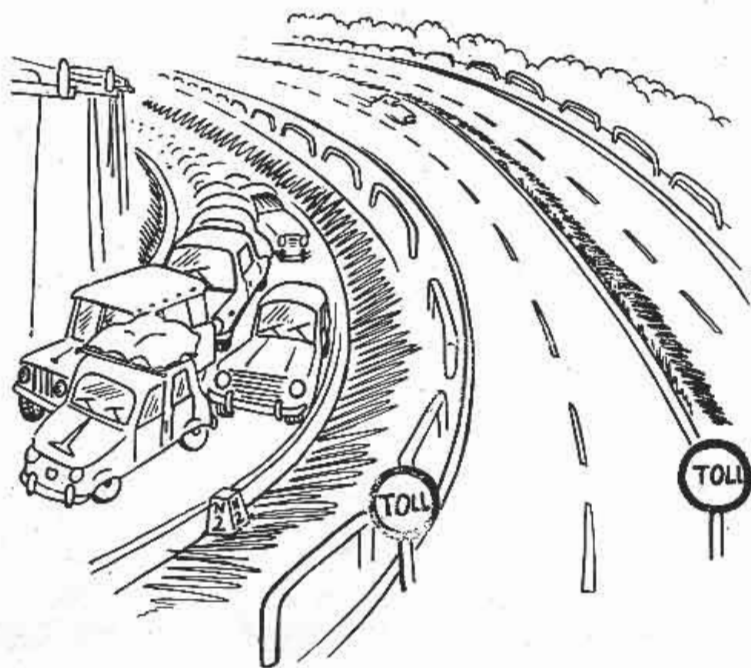
3. Zones verdes i equipaments.

"Ens cal fer notar aquí que les previsions del sòl per a equipaments i zones de verd públic, s'haurien de fer no tan sols a partir d'una avaluació global de les necessitats del conjunt de la població sinó sobretot a partir de l'avaluació de les necessi-

tats de cadascun dels nuclis urbans de Premià de Dalt. Així, per exemple, el parc de la cadira del bisbe o una zona poliesportiva municipal seran d'utilització conjunta de tota la població, però quin dubte hi ha que tant en el casc antic com en el barri Sta. Anna, com a la Pixotella caldrà habilitar uns espais esportius propis i les seves zones de verd lliure corresponents."

4. Zones agrícoles permanents.

"Cal que en pla es delimitin zones agrícoles permanents, de la mateixa manera que es delimiten les zones industrials. Aquestes zones agrícoles hauran de ser, en primer lloc, les àrees actualment explotades de forma intensiva, però no tan sols aquestes: La gran àrea delimitada per l'enllaç de l'autopista i la carretera de Premià de Mar està constituïda en bona part per camps erms que en un futur, i en el marc d'una política adequada de promoció de l'agricultura, podrien ser reutilitzades si ara se les cataloga com "agrícola permanent". En qualsevol dels casos, és clar que en futures fases del planejament caldria qualificar com agrícoles totes les àrees que a judici dels pagesos es puguin habilitar com a tals, a més de les ja existents."

EN LA MUERTE DE MOSSEN JOAN JOSEP, párroco de Sta. Maria

Mn. Joan Josep Puig Ferrando, titular de la parroquia de Sta. María murió en la mañana del seis de abril. La noticia de su muerte sorprendió a todos los vecinos del barrio Sta. Anna y causó conmoción y estupor en los más diversos ambientes. Sin duda, donde más se sintió su muerte fue entre los feligreses de su parroquia. Es por ello que publicamos en el presente número, a título de homenaje póstumo, el testimonio directo de uno de los feligreses que había trabajado en estrecho contacto con él.

Vivió entre nosotros

Lindante al "Camí del Mig" (la antigua ruta romana que atraviesa el Maresme) entre las carreteras de Vilassar de Dalt y la de Premià de Dalt, se están terminando las obras de construcción y estará lista para ser inaugurada, acto anunciado para el próximo 23 de mayo, una nueva iglesia parroquial que, bajo el patrocinio de Santa María de Premià, acoge a una feligresía numerosa que habita esta zona intermedia entre mar y montaña que pertenece a los dos municipios premianenses.

El porqué de este hecho hay que atribuirlo a que "vivió entre nosotros" mosén Juan José Puig Ferrando. Así de rotunda esta afirmación. No habría necesidad de más palabras. Pero creemos que sí que hace falta matizar una tal afirmación y expresar cómo, aún hoy, existen hombres y en este caso un sacerdote cabal, capaces no de llevar a buen término una obra con sus propios recursos sino que, con gran espíritu de trabajo y una voluntad indomable, despertar entusiasmos y comunicar confianza a quienes podían ayudarlo a arribar a buen puerto en la construcción de un nuevo templo que ha sido proyectado como base de un conjunto de servicios a la comunidad.

¿Quién era y por qué vivió entre nosotros mosén Juan?. A vuelapluma lo diremos. Nació en 1926 en el pueblecito castellonense de Cuevas de Vinromá y llevaba en la sangre un espíritu inquieto que, pasados los primeros años y ya sacerdote, en el año 1961 lo encaminó a Hispanoamérica, ejerciendo su labor pastoral con denuedo en diversas

diócesis. En todas partes dejó una estela de obra bien hecha y se hizo querer por cuantos con él colaboraron tanto a nivel de pueblo como de jerarquía. En una última etapa, empujado por su afán de estar al lado de quien más podía necesitarle, desarrolló una importante misión en la diócesis de Nueva York, al servicio de los siempre algo o mucho marginados "hispanos" allí tan numerosos. Pero si su labor pastoral le absorbía y "gastaba" no por ello dejaba de pensar en su tierra y en los suyos y por tal motivo, anhelando un día poder ofrecer consuelo y ayuda a sus padres, destinó sus ahorros a la construcción de una casa para ellos en Vilassar de Dalt, en un altonazo. Fue en el año 1978 cuando mosén Juan decide volver a su tierra, al hogar con tanto amor edificado, pero por desgracia su madre había muerto y el padre poco tiempo hace, dos meses, también le seguiría. Llegado al Maresme aún mantenía la vitalidad suficiente para desarrollar una labor sacerdotal. Y se le encargó que rigiera la parroquia de Santa María, entonces huérfana de pastor. Enseguida puso la mano en el arado con una capacidad de trabajo extraordinaria. Mosén Juan era un sacerdote convencido como pocos de su misión pero también poseía un espíritu liberal hacia cuanto acontecía o cuantos le rodeaban fruto, seguramente, de los años de convivir en otras culturas. Con visión de futuro encaminó sus esfuerzos en la atención a los niños (tan abundantes en su parroquia) y últimamente digamos que se vació y trabajó con denuedo en la construc-

ción del nuevo templo parroquial que él consideraba imprescindible para desarrollar una pastoral convincente. Esquemáticamente éste fue su caminar.

Pero su breve vivir entre nosotros tenía un mojon en los designios de Dios. El martes de semana santa su corazón, quizás saturado de tanta lucha y de tanto desear el bien de muchos, sufrió un infarto que le dejó sin vida. Creemos que aún tuvo el gozo de estrenar, con la liturgia de los ramos, el laurel y la Pasión, el nuevo templo, su obra que hoy todos admiramos y agradecemos.

Mosén Juan José Puig "ha vivido entre nosotros". Mejor dicho ha trabajado entre nosotros durante 4 años. De su paso nos quedará para siempre el testimonio de haber sido un ejemplar trabajador de la obra de Dios. El templo de Santa María, entre el mar y la montaña y lindante al "Camí del Mig" nos será su recordatorio para cuantos le conocimos. En paz descance. Se lo merece.

J.M. Altés Escribà

NIT DEL LLIBRE

(... o qui la fa, l'apaga)

Nit 24 d'Abril del 1982
a 2/4 de 10

A la "Bolera" i altres indrets

Sopar, ball
i la mar de belles coses

*Tickets fins el dia 20 d'Abril
a la llibreria GAFARRONS.*

Potser ha arribat el moment, després de les 3 reunions celebrades des que l'ajuntament va convocar el consell d'esports, de presentar-se la intencionalitat de l'equip de govern en posar-lo en marxa, tot i valorant els resultats aconseguits.

Si teniu en compte —cosa que va quedar ben latent des de la primera reunió— que no hi ha per part de l'Ajuntament una definició de la política esportiva, potser podrem entendre que el representant de l'ajuntament no presentés cap proposta concreta de treball; de manera que ja a la primera reunió es passés a discutir la única proposta, dirigida a formar un equip juvenil de bàsquet amb nois de l'escola pública de Premià de Dalt. Així aquesta discussió s'allargà a tota la segona reunió, ajornant-se qualsevol decisió per a una tercera, a la que —sorpresivament— només assisteixen dues persones i no compareix l'Ajuntament. No volem suposar que aquesta incomparecència es pugui atribuir a la coincidència d'horari amb un partit de la T.V., perquè volem creure que l'objectiu esportiu de l'equip de govern no pot pas ser el substituir l'esport popular a Premià de Dalt per les transmissions de futbol a la petita pantalla.

I és que encara hi ha gent que pensen que l'esport no és ni ha de ser una "pilota política del moment" que roda per reunions ineficaces i inacabables, sinó un dret del ciutadà que mereix que els seus representants comencin per crear —quan lamentablement no hi és— uns fonaments mínims populars (llegiu municipals) i gratuïts.

Perquè tot això succeeix en un poble on, com a única instal·lació municipal aprofitable, solament existeix un camp de petanca, i encara perquè els mateixos aficionats l'han arranjat.

I molt més lamentable quan els fets ens demostren que l'únic problema de l'esport en el nostre poble no és la manca total de serveis públics esportius, que fàcilment podria atribuir-se al tan anomenat

sac d'herències del règim anterior, sinó a la ja massa llarga espera que ens fa dubtar de la voluntat per a solucionar-ho dels nostres actuals regidors.

Josep.

La processonària del pi

Fa temps que els pins de les nostres muntanyes són atacats per aquesta plaga, que a més d'un dels lectors de L'Opinió deu preocupar seriosament.

La processonària del pi segueix un cicle anual que comença a l'estiu quan les papallones ponen els ous a les fulles dels pins. Aquests ous es declouen a principis de la tardor i les erugues nascudes comencen la seva activitat destructora, al temps que van construint les bosses blanques característiques per protegir-se. Tot seguit en acabar l'hivern les erugues baixen de l'arbre fent una típica processó per a colgar-se sota terra i crisalidar. Després, arribat l'estiu, tornaran a sortir en forma, ja de papallona.

Els mitjans de lluita contra aquest insecte es centren bàsicament a combatre l'eruga durant els mesos de setembre-novembre, de diferents maneres. Entre els mètodes mecànics hi ha el de tallar les bosses i cremar-les, i un altre el de destruir-les tirant trets d'escopeta amb perdigons del 10.

La utilització d'insecticides poc tòxics com el "tricolorfon" o els "piretroides" són igualment eficaces, així com el "Dimilin 25 W" que inhibeix el creixement de l'eruga i a la fi la mata.

Darrerament s'utilitzen mètodes de lluita biològica, infectant les erugues amb microbis. Els productes del mercat que segueixen aquest sistema són el "Dipel", el "Bastospeina" o el "Thuricide".

Enric Torres.

LES RECEPTES DE L'OPINIÓ.
LES RECEPTES DE L'OPINIÓ.
LES RECEPTES DE L'OPINIÓ.

PASTÍS DE XOCOLATA

Ingredients:

300 grams de melindros, 200 grs. de xocolata de vainilla, 200 grs. de confitura d'albercoc, 70 grs. d'ametlles torrades, 1/4 de litre d'aigua, 1 cullerada sopera de conyac, 1 culleradeta de Nescafé, 25 grs. de sucre, 6 cireres confitades.

Elaboració:

Greixem un motllo rectangular amb mantega. Desfem vuit preses de xocolata amb tres cullerades d'aigua al "bany maria" (reservem les altres quatre). Les ametlles les pelem i tallem a bocins (reservant-ne 12 senceres). Amb el quart de litre d'aigua, els 25 gr. de sucre, el conyac i el Nescafé, fem una barreja que servirà per sucocar els melindros. Posem melindros sucats al fons del motllo, a sobre mermelada d'albercoc i escampem ametlles a bocins. A sobre un altre cop melindros sucats i a sobre d'aquests xocolata del que tenim desfet. Tornem a repetir un pis de mermelada i ametlles i un altre de xocolata. Ho deixem a la nevera fins l'endemà.

Ho treiem del motllo i ho cobrim amb la resta de xocolata, que també desfarem al bany maria. Guarnirem amb les ametlles senceres i les cireres.

Esperança.

Recordeu que el Ple de l'Ajuntament és el tercer divendres de cada mes a partir de les 8 del vespre.

Important entitat asseguradora

necessita per a la seva xarxa comercial

AGENTS I COL.LABORADORS

que disposin d'hores lliures i les vulguin ocupar en una activitat retribuïda

DEMANEM

- * Bones relacions personals
- * Serietat i bona presència
- * Sentit de la responsabilitat

OFERIM

- * Formació a càrrec de l'Entitat
- * Comissions interessants

Les persones interessades poden posar-se en contacte per telèfon trucant al número

790 56 75

de les 9'30 a les 14'30 hores.

3 anys netejan-ne 40 ... i fent les coses

3 anys per a netejar-ne quaranta d'especulació, de nomenaments fets a dit, de desordre administratiu i econòmic.

3 anys per a pagar els deutes acumulats, deixar els comptes clars, acabar amb la corrupció.

3 anys difícils, els més difícils i,

tanmateix, les coses han anat endavant. Perquè en 3 anys d'Ajuntaments democràtics s'han fet moltes coses. Més d'allò que podria esperar-se en 3 anys només. Moltes més de les que els

ciutadans es poden pensar.

Ja és hora que els fets parlin per ells mateixos

3 anys d'Ajuntaments democràtics

Amb el suport de la

Diputació de Barcelona

EQUIP DE REDACCIÓ: Josep Aguilera, Rafael Almendros, Josep M. Altés, Aleix Cadevall, Joan Comas, Octavi Enguita, Enric Gasol, Mariano Gómez, Josep M. Gutiérrez, Esperança Larruy, Valerià Pujol, Vicenç Salazar i Ceferino Sevillano.

COL.LABORADORS: Fina Manent, Enric Torras, Rafel Vallbona, Toni Llimona, Salvador García, Sofia Sibís, Josep M. Aroca, Antonio Ortiz, Felipe García.

L'OPINIÓ. Avinguda Girona 2 i 4, Premià de Dalt.

Dipòsit Legal B-2.438-1982 - Imprimeix: La Julliana, passatge de les escoles 4, d'Argentona.

Preu d'aquest exemplar: 30 pessetes.

INAUGURADA LA PARRÒQUIA DE SANTA MARIA

Diumenge dia 23 fou inaugurada la nova parròquia de Santa Maria, amb la presència del Cardenal Arquebisbe de Barcelona Dr. Narcís Jubany i del President de la Generalitat, Jordi Pujol. A l'acte hi assistiren també, els alcaldes dels municipis de Premià de Mar i Premià de Dalt, així com diferents membres d'ambdós consistoris.

La nova església està situada al Camí del Mig, en uns terrenys cedits per la família Xivillé. Té una superfície de 400 metres quadrats, amb una nau central apta per a 300

persones assegudes, despàtx parroquial, habitatge i d'altres serveis. L'arquitecte ha estat Germà Vidal.

La parròquia aplega una demarcació de 12.000 habitants. L'impulsor de la seva construcció fou Mn. Ferran Bueno, avui a Montmeló. La seva idea fou seguida i impulsada pel recentment traspasat Mn. Joan Josep Puig. Ara se'n farà càrrec Mn. Joan Rovira amb l'ajut de la petita comunitat de religioses del Sant Angel.

R.V.

L'AULARI DEL REMEI NO PODRÀ SER GUARDERIA

Es de domini públic que des de fa temps s'ha treballat per aconseguir pel barri del Remei dues aules escolars en condicions òptimes per substituir les provisionals que fins ara han escolaritzat la guarderia i el pre-escolar del Barri.

L'A.V. del Barri del Remei realment ha jugat un pes fonamental perquè les dues aules es portessin a terme i funcionin el proper curs, 82-83.

Ara bé, el fet es complica quan Inspecció fa saber que les esmentades aules en qüestió són destinades a Pre-escolar i E.G.B. i que de cap manera es poden utilitzar per Guarderia, i que partint del reduït alumnat que hi ha al Barri, el proper curs les dues aules han de servir pel Pre-escolar 4-5 anys i per 1er. i 2on. d'E.G.B.

La guarderia és d'àmbit municipal i per tant ha d'habilitar-se en un altre lloc.

Davant d'això, sembla que l'A.V. del Barri, està disposada a aportar la mà d'obra gratuïta per a construir sota el mateix aulari una nau per la guarderia, si l'Ajuntament es fa càrrec del cost dels materials.

segueix a la pàg. 3

TOTS ELS ACTES DE LA FESTA MAJOR

Josep Ma. Ainaud de Lasarte.
Diputat al Parlament de Catalunya.

LA LLENGUA CATALANA I EL "FABRA"

Aquest any s'acompleix mig segle d'un fet que té una certa importància: la publicació del "Diccionari General de la Llengua Catalana" de Pompeu Fabra. Aquesta obra, que popularment anomenem "el Fabra" assenyalava una fita en el procés de recuperació de la nostra identitat nacional.

No és una casualitat que fós publicat l'any 1932, gairebé en la mateixa data en que Catalunya veia reconeguda la seva personalitat amb l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia. La història moderna del nostre poble, des del 1714 ençà, és la d'una lluita constant per a recuperar una economia, una cultura, una llengua i unes institucions de govern. Han calgut més de dos segles per a guanyar-les però el poble català no ha abandonat mai la seva lluita.

Sovint, destaquem noms en la història com si les coses només fossin degudes a ells. I això ni és cert ni és just. Hi ha qui anomena Fabra "salvador de la llengua catalana" i fa pensar que sense ell, ni català parlaríem. A Fabra no li haurien agradat aquestes afirmacions, home rigorós i senzill com era. Li hauria agradat més, ben segur, allò que ha escrit un altre gran filòleg, Joan Corominas: "les llengües no les fan els

gramàtics ni els filòlegs, per il·lustres que siguin; les fan els qui les parlen en una ininterrompuda elaboració al llarg dels segles". Les llengües, en definitiva, les creen els pobles. Els gramàtics i els filòlegs les ordenen i les estudien, però qui les crea és el poble. Fabra ho entenien bé, i per això escoltava la gent.

Es un dels pocs casos, cal dir-ho, d'un filòleg popular, que era reconegut i estimat per la gent del carrer. Per això Fabra entenia el Diccionari no pas com una limitació o un enganyament que fés de la paraula viva una cosa morta, sinó com una eina de redreçament i de normalització de la llengua catalana. Fabra la coneixia prou bé, en la seva doble vessant de filòleg i de gramàtic. Sabia ser flexible sense ser encarcerat, i sabia que tot llenguatge és dinàmic, perquè és una obra constant de creació. Les llengües es renoven constantment: o es renoven o es moren. I Fabra sabia que a Catalunya aquest procés havia dividit la llengua escrita entre els seguidors "del català que ara es parla", de Pitarra, i els partidaris del català dels Jocs Florals. En aquesta lluita entre renovadors —sense massa criteri— i conservadors —sense gaire empenta— Fabra trobà el punt just.

Sabia que la llengua és, en el cas

de Catalunya, un element essencial per a la seva recuperació nacional. Sabia que l'intel·lectual no pot ser un home indiferent al sofriment del seu poble, ni que pot viure tancat en la seva torre de marfil. Per això sofrí persecució i exili. Ell posà al servei de Catalunya tota la seva ciència, i procurà no dispersar-la en treballs inútils. Es dedicà, primordialment, a la llengua. Per això escriví gramàtiques i feu diccionaris. El més útil, sens dubte, "el Fabra". Com diu l'autor, no és un inventari exhaustiu —això és la tasca de l'Institut d'Estudis Catalans— ni el substitutiu d'una gramàtica —això és la tasca de l'escola catalana. El "Fabra" té una missió més concreta: pretén ésser normatiu i procura el millorament de la llengua escrita i la seva difusió entre la massa parlant catalana. Així de senzill. En aquells moments de dubtes i de discussions estèrils —penseu en les "y", les "ch" i els apòstrofs d'aquell català d'abans de les normes— Fabra féu una obra que ha demostrat la seva utilitat durant mig segle. Sense el "Fabra", la llengua catalana hauria sofert una desorientació fatal durant els anys de la persecució del franquisme. El "Fabra" ens serví de guia i de refugi, mancats de mestres i d'escoles. Sense ell, hauríem hagut de partir de zero.

UN NO A DESHORA

L'Ajuntament, en veu del seu secretari s'ha negat a facilitar a aquesta revista una vulgar còpia de l'acta del ple del passat mes, per això no trobareu en aquestes pàgines l'habitual crònica del ple. Deixant de banda la perplexitat que provocà al nostre redactor el fet de que tres setmanes després de celebrat el ple encara no estigués redactada l'acta definitiva, la que es passa als regidors, cosa que ja és ben curiosa i que denota tanmateix el funcionament de l'administració municipal, el que és més greu és la negativa del secretari a facilitar informació a la revista; informació al cap i a la fi que ha de ser pública i coneguda per tota la població; perquè nosaltres sabem, les decisions del plenari de l'ajuntament no són pas secretes.

Creiem que aquest NO, ha vingut a deshora; perquè és precisament ara, encara que sigui per una barroera qüestió d'imatge pública del partit del govern de cara a les ja molt properes eleccions, quan l'Ajuntament necessita més transparència, més netedat en la gestió; i aquestes petites ximpleries no ajuden precisament a guanyar vots, ni a guanyar o recuperar confiança. No volem ser deshonestos, ni tan sols ens atrevim a malfiar-nos de l'honradesa dels nostres governants locals; però una manca de transparència informativa pot amagar recels en altres qüestions més punxagudes. Tampoc creiem encertada la solució que l'esmentat funcionari ens proposava "demani-ho al senyor alcalde, o bé esperi's a que surti i ho copia del taulell d'anuncis". Aquesta premissa tant sàvia ens porta tanmateix a dues reflexions ben curioses. En la primera afirmació denotem tot un retorn als temps més negres de l'administració local, on l'alcalde era l'amo i senyor del poble, i els funcionaris els seus vasalls més directes

que per abandonar un instant el lloc de treball havien de demanar-li permís per a anar a fer "pipí". L'altra afirmació és més folklòrica ja que o bé ens incita al robatori de la còpia de l'acta un cop exposada; o bé demostra tota una inquietant tacanyeria (o mandra potser) per a no fer una fotocòpia que costa aproximadament una pesseta. Què ens hem de creure.

L'Opinió.

EQUIP DE REDACCIÓ: Josep Aguilera, Gasol, Mariano Gómez, Josep M. Gutiérrez, Rafael Almendros, Josep M. Altés, Esperança Larruy, Valerià Pujol, Aleix Cadevall, Joan Comas, Octavi Enguita, Vicenç Salazar i Ceferino Sevillano.

L'OPINIÓ.

Avinguda Girona 2 i 4. Premià de Dalt.
Dipòsit Legal B-2.438-1982
Imprimeix: La Julliana,
passatge de les escoles 4, d'Argentona.

Preu d'aquest exemplar: 30 pessetes.

L'AULARI DEL REMEI NO PODRA SER GUARDERIA

En el darrer Ple Municipal tota aquesta temàtica va ser motiu de diversos comentaris:

— Que sempre s'havia parlat i lluitat per aconseguir dues aules per Guarderia i Pre-escolar i com es podia ignorar a nivell municipal que no era possible utilitzar cap aula per guarderia:

— Que aquest tipus de distribució escolar, condicionaria el futur de l'ensenyament en el Barri del Remei i en el Casc Antic, ja que per les mateixes causes (poc alumnat) s'hauria també de juntar els cursos de 1er. i 2on.

— Que es retrasava dos anys més la integració dels nens del Barri i del Casc.

— Que com ja s'ha iniciat en el casc antic a nivell dels alumnes petits les classes bilingües, però evidentment si no hi ha la presència dels nens del

barri seran en català, el problema que hi haurà de llenguatge i comunicació, quan s'uneixin per fer el 3er. els dos grups, ja uns hauran fet l'aprenentatge en llengua catalana i els altres en castellana.

— Que calia escoltar l'opinió del Claustre de Professors i dels pares, valorant a curt i llarg termini tota aquesta problemàtica, etc.

Entenem que caldria tenir present que vist de qualsevol punt de vista seriós aquesta distribució, redueix la qualitat d'ensenyament a l'escola pública i l'aboca pel que fa

en el Barri del Remei i en el Casc antic —quan es trobi en funcionament el nou centre escolar del Barri de Santa Anna— a la seva desintegració ja que és prou evident que el Barri del Remei i el Casc han de formar un sol Grup Escolar. ●

SUBVENCIO A "LA FONT DEL CARGOL"

L'editorial local Quaderns de la Font del Cargol, que adés de la seva col·lecció de poesia, col·labora estretament en l'organització dels premis literaris arts i lletres, ha estat subvencionada enguany amb 100.000 pessetes per part del departament de cultura de la Generalitat.

Amb aquesta subvenció, es pensa endagar una col·lecció de narrativa, a més d'aixamplar el nombre de publicacions de poesia que editen cada any.

LA FONT DELS VEINS

Els veïns del barri del Remei, veient que no s'instal·lava cap font a la seva novella zona verda, han decidit el fer-ho pel seu compte. Veieu els resultats vosaltres mateixos, sembla com si ho haguessin estat fent tota la vida. Potser se'ls podria contractar com a quadrilla d'obres municipals i tot!.

REVETLLA

DE SANT JOAN A LA PLAÇA DE LA VILA

A les 10 de la nit encendrem el foc.
Hi trobareu entrepans, coca, xampany... i ball amb el conjunt "Arpegio"

Associació de Veïns "Onze Barris"

US HI ESPEREM

JA ÉS FESTA MAJOR !!

Festa Major 1982

A TOT EL POBLE DE PREMIÀ DE DALT

La Comissió de festes aprofita aquesta oportunitat per presentar-vos un avanç de la nostra Festa Major de 1982. Enguany hi haurà de tot i variat pensant sempre amb els infants, vellesa o tercera edat i amb els futurs homes del demà, la joventut i perquè no també amb els carrosses, com avui es diu, perquè tot el poble disfruti i pugui passar quatre dies, oblidant-se dels seus problemes i poguem estar tots units any rera any, per disfrutar la nostra Festa Major.

La Comissió de Festes

PROGRAMA D'ACTES

Dia 26 de juny, dissabte:

- A les 6 de la tarda:
CERCAVILA pels carrers del poble, amb el grup PAM i PIPA.
- A les 11 de la nit:
GRAN BALL DE REVETLLA amb l'actuació de les orquestres ARIZONA i HUAPACHÁ COMBO, a l'envelat.

Dia 27 de juny, diumenge:

- A les 11 del matí:
CARRERA CICLISTA, circuit urbà.
- A les 5 de la tarda:
GRAN FESTIVAL INFANTIL a l'envelat, amb el CIRC CRIC.
- A les 8 del vespre:
FUTBOL-SALA, semi final (veure detall a part).
- A les 11 de la nit:
GRAN BALL. En el transcurs del qual es farà l'elecció de la Pubilla de Premià de Dalt per 1982 i les seves dames.
El ball serà amenitzat per l'Orquestra PACIFIC, a l'envelat.

Dia 28 de juny, dilluns:

- FUTBOL-SALA
- A les 11 de la nit:
GRAN ESPECTACLE a l'envelat amb en PAJARES. (Veure detall a part).

Dia 29 de juny, dimarts:

- A les 11 del matí:
MISSA SOLEMNE en honor de Sant Pere, patró de la població. Ofici cantat amb l'acompanyament de l'Orquestra.
- A 2/4 d'1 del migdia:
SARDANES per l'Orquestra COSTA BRAVA, a la Plaça de la Vila, acabat el qual hi haurà aperitiu per a tothom.
- A les 5 de la tarda:
BASQUET.
- A les 6 de la tarda:
Organitzat per l'Associació de la Tercera Edat MARY SANTPERE, ROBIN MARCOS, BOBY, HNAS. ALONSO. (Veure detall a part).
- A les 11 de la nit:
BALL DE GALA a l'envelat per

l'Orquestra COSTA BRAVA.

Dia 30 de juny, dimecres:

- A les 12 del migdia:
ENLAIRADA D'ESTELS I GLOBUS des del Pla de Can "Molas" (Tothom hi pot participar).
- A les 5 de la tarda:
A l'envelat, ESTRENO de 4 interessants obres de teatre infantil. EL ASCENSOR, EL RAPTO DE LAS CEBOLLITAS, LOS CUATRO ZURDOS DEL FARWEST, DIVORCIO A LA MODERNA, tonto él y tonta ella.
- Cal assenyalar que aquestes obres tenen una significació especial perquè han estat escrites, ambientades i escenificades íntegrament pels alumnes de l'escola pública de Premià de Dalt, com aportació cultural a les festes del nostre poble.
- TOT SEGUIT actuació del grup d'animació EL SETRILL. Hi haurà coca i xocolata pels infants.
- A 2/4 d'11 de la nit:
GRAN CASTELL DE FOCS.

A PREMIÀ TAMBÉ HI HAGUÈ FIRA DEL LLIBRE

El día 25 de abril, niños, jóvenes y adultos se dieron cita en la tan famosa riera de nuestro barrio, (donde cada año se ha montado la parada: Riera de Sta. Anna).

Después de 8 años de estar montando esta parada, para que la gente no pierda su afición por la lectura, un nuevo grupo de jóvenes han decidido continuar el trabajo, que en su día empezó el Grupo Juvenil.

A pesar de que nuestro barrio no tenga fama de ser aficionado a la lectura, ha contribuido positivamente a lo largo de estos años a que no se pierda el interés por los libros.

Cada año ha sido más la gente que se ha concentrado delante de la parada; pero hemos de ser realistas y comprender que los precios no están al alcance de todos los bolsillos.

De todas formas el balance ha sido positivo y esperamos que cada año se sume más gente a esta celebración, de la Diada de Sant Jordi.

"Grup Juvenil del Barri"

MAJOR VENDA DE LLIBRES INFANTILS

Al casc antic, l'organització de la fira del llibre va a càrrec de l'Asso-

ciació de Veïns "Onze Barris". Durant tot el dia es vengueren llibres a la parada de la plaça de l'Ajuntament; consta que enguany s'ha notat més fortament la major venda de llibres per a infants, per sobre dels llibres per a adults. Entre aquests darrers cal destacar la venda del Best seller local Interruptus, la novel·la d'en Valerià Pujol que fou guanyadora del darrer premi Documenta.

La diada acabà amb una ballada de sardanes a la mateixa plaça.

LA ESCUELA "MARIÀ MANENT" YA TIENE LABORATORIO

Tradicionalmente en este país se ha venido asociando la escuela a una o varias aulas sin más dotación que pupitres i pizarra. Con el libro y la pizarra como únicos instrumentos educativos. (Todavía encontramos ciertas academias que se ajustan a esas características). Ello era coherente con una enseñanza libresca y memorística.

Dependencias como laboratorio, biblioteca, sala de audiovisuales, taller de pretecnología etc. eran desconocidos en la escuela pública y sólo se encontraban en algunos colegios privados de élite.

Afortunadamente en los últimos años se han producido importantes cambios en este terreno de la enseñanza, y hoy la gran mayoría de los centros estatales dispone de estas dependencias y hay un convencimiento progresivo por parte del profesorado de la necesidad de su creación y utilización como recursos educativos.

La sociedad del presente exige un sistema educativo más acorde con los nuevos tiempos. La enseñanza tradicional libresca y memorística debe ser sustituida por una enseñanza más activa, más creativa, más crítica, más científica y menos dogmática. Para esta nueva orientación son de gran importancia los recursos ya enumerados.

Por ejemplo, en el caso de las Ciencias de la Naturaleza ¿qué mejor manera de aproximarnos al mundo de la ciencia que utilizando

su propia metodología: observación, experimentación...? El conocer a través de la manipulación y experimentación personal del alumno, el poder comprobar una teoría científica expuesta en un libro, la posibilidad de proponer experiencias para comprobar ciertas hipótesis etc., requiere un aula especial dotada de un material propio: **El laboratorio escolar.**

En base a los razonamientos expuestos anteriormente abordamos, al comenzar el curso, el proyecto de montar el laboratorio en nuestra Escuela Pública de Premià de Dalt. Con una dotación de material suministrado por el Ministerio de Educación, de gran calidad pero insuficiente en número, y importante colaboración del Ayuntamiento de Premià de Dalt (acondicionamiento de la sala, grifería, sistema eléctrico y aportación de material fundamental del que se carecía) ha hecho posible su puesta en funcionamiento a lo largo del presente curso. Su acondicionamiento óptimo es una tarea inacabada, quisiéramos completar en los próximos cursos contando con los poderes públicos: Departament d'Ensenyament de la Generalitat, en cuanto que en su competencia directa, y la colaboración del Ayuntamiento, en la medida que sea capaz de comprender que una de las inversiones más rentables a largo plazo serían las destinadas a incrementar el nivel educativo y cultural de sus ciudadanos.

FUTBOL

EL PREMIA DE DALT A SUIZA

Durante el pasado puente de pasqua, el equipo de futbol de nuestra población acudió a Suiza invitado por el equipo de aquel país Grenchen. La expedición local, formada por unas sesenta personas estuvo encabezada por nuestro alcalde Sr. Manuel Rodríguez. En el aspecto deportivo hubo sus más y sus menos, realizando nuestro equipo un total de tres partidos de los cuales empató dos y perdió uno por el mínimo resultado.

En dicho torneo participaron equipos de aficionados de Francia, Italia, Suiza y España. Junto a nuestros jugadores, defendieron el pabellón español un equipo gallego.

PETANCA

El próximo día 27 de junio, con motivo de la "Festa Major 1982" el Club Petanca Premià de Dalt organizará un gran festival de petanca en que participaran los mejores equipos de la ciudad de Barcelona y comarcas.

Unos trescientos jugadores se darán cita en los terrenos municipales junto al Barrio Sta. Anna a partir de las 8'30 y hasta las 14'30.

Al finalizar la competición, se entregarán a los vencedores los más de noventa trofeos cedidos por las entidades que colaboran en la organización con el Club Petanca.

DEMANEN ONZE ANYS PER LA RAPTORA

El fiscal de Barcelona encarregat del cas del segrest el passat estiu de la petita Carme Vila, veïna de Premià de Dalt, a la clínica del Pilar de Barcelona, ha resolt demanar al tribunal onze anys de presó per a la raptora Antònia Fernández. Com tothom recordarà, als pocs dies d'haver nascut, i quan encara romania a l'hospital, la petita fou segrestada per una dona. Als pocs dies fou descoberta per la policia a Lloret de Mar, els fets s'esdevingueren l'estiu passat.

NICANOR JUST-PRESIDENT:

L'ASSOCIACIÓ DE LA 3ª EDAT NO TÉ CAP INTENCIÓ POLÍTICA

Havíem quedat a les deu. Puntuals. Surto corrent de classe i arribo amb uns minuts de retard. Ja m'estan esperant. No es gaire freqüent en el nostre país practicar la virtut de la puntualitat, però a fe que la Junta de la Tercera Edat és un fidel exponent d'aquest principi. L'antiga escola dels nois no està disponible i hem de pujar a la sala de sessions de l'Ajuntament. Asseguts al voltant d'una taula allargada ens disposem a desgranar idees i projectes. Hi són tots els membres de la Junta excepte els Srs. Miquel Cahué i Rafael Cerro. Fem la llista: Nicanor Just, Bruno Soley, Miquel Moya, Pere Cisa, Ramon Pedrós, Miquel Riera, Antonio Fernández i Lluís Corominas.

Començo:

— Penso que abans de centrar-nos en els problemes específics del nostre poble i les seves possibles solucions caldria situar-los en un marc més ampli.

— Precisament (comença el Sr. Just) aquest és l'any de la Tercera Edat i amb aquest motiu se n'ha parlat força. S'han fet congressos, conferències que han servit per divulgar la problemàtica existent. A nivell general són molts els temes que cal resoldre. Cal pensar que únicament a Espanya ja hi ha onze milions de jubilats alguns d'ells amb pensions irrisòries. A més, un milió que no cobra prestacions i cent mil que estan en l'absoluta misèria.

— I a Premià de Dalt quins són els problemes més importants?

— A Premià hi ha problemes que també cal resoldre. Hi ha casos de famílies que tenen gravíssimes dificultats econòmiques. Però ara com ara no tenim possibilitat de plantejar-nos-els a fons ni intentar resoldre'ls, donada la nostra situació. Quan tinguem un local ho podem començar a planificar.

— I quins seran, doncs, els punts que s'abordaran quan estigui solucionat el problema d'infraestructura?

— De projectes en tenim molts. Pensem per exemple vetllar per la qüestió sanitària i aconseguir que un ATS vingui periòdicament al nostre local. També pensem abordar la qüestió cultural, fer xerrades, conferències. I farem els tràmits necessaris per aconseguir descomptes

en transports, cinemes, etc. Ara com ara hem aconseguit que la nova assistenta social estigui a disposició de la tercera edat.

— Acabeu de parlar de l'assistenta social que darrerament ha contractat l'Ajuntament, m'agradaria que valoréssiu l'actuació del Consistori en aquest nivell.

— L'Ajuntament ha treballat el màxim que ha pogut en aquest tema i nosaltres l'únic que tenim és agraïment. S'han tingut diverses reunions amb l'Ajuntament i l'alcaldia sempre ens ha donat suport. Cal dir en aquest punt que gràcies a la decisió presa pels socis de la Benèfica ens ha estat cedit el local i que l'Ajuntament ha fet els planols i la valoració del pressupost de la reforma, ha anat a la Caixa, farà les gestions amb la Diputació. Es a dir que l'Ajuntament s'ha bellugat.

tel, i allí es presenten i s'aproven els estatuts que són confirmats pel Govern Civil el 15 de febrer d'enguany.

— Hi ha també una altra pregunta que us volia formular i que crec que té la seva importància. Tcnint en compte que l'Associació neix cap a finals del mandat del primer Ajuntament democràtic, hi ha en el fons alguna intencionalitat política?

— No, en absolut i els estatuts ho diuen ben clar. A l'Associació hi cap tothom, i cadascú és lliure de tenir les seves idees. L'única cosa que no podem permetre són les baralles.

— De totes maneres, no em referia al contingut dels estatuts sinó al moment de l'aparició.

— Mira, —puntualitza el Sr. Just— quan jo vaig pujar d'alcalde el 76 eren 2 els temes fonamentals que tenia en cartera, que són les dues

FOTO: ALTES

— I com va sorgir la idea d'endegar una Associació de la Tercera Edat?

— Tot comença arran d'unes converses d'en Miquel Riera amb un Sr. de Barcelona —puntualitza el Sr. Just—. Després em vingué a veure a mi i ja vam anar de cara a la feina. El setembre de l'any passat vam fer les primeres reunions a cadascun dels nuclis del poble. S'anomena la Comissió Gestora encarregada d'estendre la iniciativa i d'elaborar uns estatuts. Un cop fet això, 170 dels pre-inscrits vam fer un dinar a l'Ho-

coses que m'estimo més: la vellesa i la infantesa. Per això em vaig preocupar de que es fessin les vuit aules d'allà baix. Però ja saps que la transició política va ser difícil i vaig pensar que si tirava endavant aquesta altra iniciativa semblaria que em volia apuntar mèrits de cara a unes noves eleccions. Per això vaig dir: Nicanor, tu quiet perquè quan surtis d'aquesta casa aquestes escales no les tornaràs a pujar més, almenys políticament.

Valerià Pujol.

EL FANTASMA DELS INCENDIS FORESTALS

La Serra de Marina o del Litoral, que ressegueix tota la costa des de Barcelona al Montnegre, és per desgràcia coneguda pels seus incendis forestals, en els eixorcs vessants que miren al mar. Avui, malauradament, pocs trossos d'aquesta serralada romanen sense cremar.

Com a exemples, fixem-nos en el Massís de Sant Mateu i observarem que tot el vessant que mira a Teià fou cremat ara fa uns vint anys, el Turó d'en Casas ara fa vuit anys, o els més recents de Can Boquet o de Cabrera de Mar.

Aquests vessants es cremen força sovint, principalment perquè la vegetació que els cobreix està constituïda per plantes que per la seva combustibilitat afavoreixen en gran mesura l'incendi i la seva expansió. Les plantes que presenten aquesta predisposició a ésser cremades (piròfites) són els pins, les estepes i el bruc, entre d'altres.

No deixa de sorprendre, però, que a l'home per a prevenir l'incendi en aquests bosquetons no se li acudeixi altra cosa que estassar o desbrossar els matolls i arbusts tot pensant que sense llenya no hi ha incendi. Què lluny de la veritat!

En un bosc, com més obert o esclarissat, més fàcilment hi penetren la llum i l'aire, tot assecant-lo, així com també l'aigua de la pluja erosiona el sòl, l'empobreix i s'escola sense poder ésser aprofitada. Aquestes condicions són, aleshores, les més adients per a que creixin altre cop les estepes que tant els agrada el foc, i un cop esdevingut aquest bosquet tan netejat pel propietari es converteixi en una autèntica teia. El vent que passa amb facilitat estendrà ràpidament el foc a la capçada dels pins i aquests, amb les pinyes enceses i llançades com si de bombes es tractés, col·laboraran en la seva expansió.

En canvi si aquests boscos no es desbrossessin, passat el perill d'incendi en el moment més eixut, les condicions d'humitat aniran variant, fent d'aquell bosc de pins —de mica en mica— un bosc d'alzines, espès i humit que no deixarà passar ni el vent ni la llum i dificultarà enormement l'inici de qualsevol incendi que involuntàriament es pugui produir.

Seria doncs interessant oblidar aquestes pràctiques rutinàries que no fan més que ajudar a que l'incendi segueixi ensenyorejant-se de les muntanyes del litoral.

Enric Torres Mas.

PARLAR DE SANITAT

Es fa difícil parlar de sanitat sense referir-se als conceptes de salut. L'OMS defineix la salut com "l'estat de benestar físic, psíquic i social i no solament com l'absència de malaltia" (OMS Ginebra 1948). El desè Congrés de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana la defineix com "aquella manera de viure que és autònoma, solidària i joiosa" (Perpinyà 1976).

Si tenim en compte aquestes definicions, veiem que "estar sà és quelcom més que trobar-se bé. Estar sà vol dir estar bé en l'aspecte físic però també en l'aspecte emocional, social i cultural, en l'àmbit del treball, en la família, en la comunitat, etc. Això vol dir contemplar l'home en el seu aspecte més global.

La Sanitat, entesa com els serveis que han de preservar la salut pública, ha de tenir com a objectiu procurar aquest benestar, tenint ben coberta l'assistència, promocionant la salut i prevenint la possibilitat de trastorns.

— Tenir coberta l'assistència vol dir: procurar que la població tingui els tècnics en salut que li pertoquen (metges, practicants, comadrona...), tenir un servei d'urgències eficaç, una farmàcia de torn oberta, tenir establerta una xarxa de connexions amb centres hospitalaris per si el cas ho requereix, etc. En una paraula, que tothom que ho necessiti estigui degudament atès.

— Promocionar la salut i prevenir els trastorns vol dir: fer tota una tasca de sensibilització ja sigui per mitjà dels serveis existents o creant-ne de nous si fan falta (assistència social i psicològica, orientació i planificació familiar, alcoholisme, etc.) com per mitjà de xerrades informatives i de campanyes, no fetes d'una manera indiscriminada sinó pensant en aquells temes que preocupen a la població (sense massa por d'equivocar-se es podria pensar en campanyes de neteja, contra els sorolls, afavorint la creació d'espais verds, la creació d'un casal pels avis, etc.)

Portar a terme una tasca sanitària eficient no és fàcil, però és impossible si no hi ha una presa de consciència del que tot això representa i una voluntat decidida d'endegar-ho. Aquesta és una tasca que a nivell local correspon a l'Ajuntament, per mitjà de la seva conselleria, i que necessita de la col·laboració de tots els veïns ja sigui a nivell personal o per mitjà de les diferents Associacions de Veïns, grups d'esplai i culturals, etc.

Pilar Fuxet.

PASTIS DE TONYINA

Quinze llesques de pa anglès o de motllo.

Dues llaunes de tonyina amb oli.

Un pot de tomàquet fregit.

Un quart de litre d'oli.

Dos ous.

Enciam.

Fem un ou dur. Amb el quart de litre d'oli i l'altre ou es fa la maonesa. Al pa de motllo li tallem les crostes. En un motllo rodó d'uns vint-i-dos centímetres hi posem un pis de llesques de pa, procurant que quedi ben tapat al fons. El cobrim de salsa de tomàquet i a sobre hi posem una llauna de tonyina esmicolada i amb l'oli escorregut. Cobrim amb maonesa i tornem a repetir tota l'operació posant una altra vegada la capa de pa, tomàquet, tonyina i maonesa. Tapem amb pa novament i ho deixem a la nevera cinc hores. Al servir-ho es gira del revés, es tapa tot amb maonesa i es garanteix amb enciam tallat molt petit i amb rodanxes d'ou dur.

Esperança.

EL NYAP

Conserveu per sempre més aquesta foto, és única en el món; retalleu-la si de cas i poseu-li un marc perquè el nyap s'ho val. Algú demanà rètols de carretera, algú els va fer, i algú els instal·là: I tots tres la varen pifiar. Mira que després d'estar temps i temps demanant el retorn del nom oficial del poble, d'estar temps i temps tramitant-ho, i del temps i temps que fa que el nom és canviat hi ha algú que tingui la gosàdia de demanar, fer i col·locar un rètol més digne dels anys quaranta que no pas d'ara (Ah!, així sí, en català que fa patxoca).

Menys mal que ja és fora de lloc, que si no haguessim investigat a fons tal parida.

EL CINQUÈ FESTIVAL DE MÚSICA AMB MÉS QUALITAT QUE MAI

Em demaneu d'escriure sobre el Festival de Música i m'agrada l'enfocament perquè crec que com a manifestació cultural ni és prou coneguda ni és massa entesa.

Per explicar-ho intentant ser ben fidel a la seva trajectòria, i al propi temps objectiu, transcriuré retalls del que s'ha anat manifestant durant els seus cinc anys, i penso que en resultarà la història.

Començant per la primera CRIDA, el gener del 78, hi podem llegir: "La necessitat de fomentar l'interès i la sensibilitat envers les arts i concretament en el camp de la música, com també d'obrir nous camins de relació i comunicació entre tot el poble, ens mou...etc. etc."; i en la CRIDA pel II Festival, es definia: "Volem remarcar-ne els trets bàsics. Eminentment popular, si bé que amb una qualitat excepcional, vol apropar al poble la música clàssica, la que se'n diu bona i que, estem segurs que ben equivocadament, només resta a l'abast de sectors restringits..."

Es en la CRIDA pel III Festival que se n'explica una mica la gènesi: "... en el desenvolupament de la cultura musical semblava que la nostra rogalia n'estava absent, i aquesta idea va esperonar la imaginació d'un jove músic vinculat a Premià de Dalt el qual va interessar a la "Secció d'Arts i Lletres" de la Societat Cultural "Sant Jaume" en la conveniència de promocionar la música. D'aquí va sorgir el projecte per a quina realització foren convocades entitats i persones del nostre poble i foranes."

Val la pena de remarcar que tant en la idea del promotor com en la intenció dels qui vam secundar-lo, ha quedat sempre molt clar que de cap manera es tracta d'un "festival més" (que no ens interessa) sinó d'un intent de portar a la pràctica una realització amb conseqüències que deuen i podrien ser importants de cara a la promoció cultural popular.

Si seguim els fragments, en la mateixa CRIDA podem llegir: "...volem ser punt d'irradiació cap a tota la comarca, i somniem un Centre de formació musical de forta ressonància". "... que pugui ser un fet la promoció de la cultura musical al nostre entorn, contribuint així al

desenvolupament global del nostre país".

Arribant al PREGO de l'any passat, trobem escrit: "Fa goig... que el que s'inicià fa quatre anys, va donant fruit... Assumit (el Festival) plenament pel nostre Ajuntament, amb el suport de la Generalitat de Catalunya, l'ajut dels veïns i les importants col.laboracions de sempre, la seva consolidació és una realitat..."

I aquí voldria dir que si això és cert, no ho és menys que ha costat molt d'arribar-hi: fóra una llàstima desapropiar-ne l'esforç i les possibilitats obertes. Per això m'heu de permetre d'exposar l'opinió de que és negatiu el corrent reticent que a voltes circula, i precisament en ambients d'esquerra: menysprear aquest aspecte de la cultura, se li ha atribuït un fàcil matís elitista i el perill de probable viratge cap a una vulgar manifestació classista. Com passa sovint, el que costa tan poc de malmetre és perquè requereix imaginació i esforç d'assumir i aprofitar. Depèn exclusivament de la resposta de la gent a qui va dirigit fins ara el festival, que som tothom i molt particularment els que tinguin

menys possibilitats de relacionar-se i desenrotllar-se culturalment, de que el seu desenvolupament futur prengui una o altra direcció. O serà estèril de projecció quedant-se en això, en "un festival", o donarà a llum esplèndides realitzacions: des d'aconseguir la nostra sensibilització i capacitat de gaudir la música, fins a fer possible, mitjançant la nostra convicció i compromís, l'Escola de música comarcal o —perquè no?— el Conservatori, no pas classista, sinó per a tothom.

Arribats ja a aquest any, avançaré també fragments del PREGO. Dirà: "La gran qualitat dels concerts i els intèrprets es complementarà amb l'originalitat de l'Orquestra del Festival. Novament s'aplegaran a la nostra vila un grup de joves músics que, amb un important treball comú, faran possibles les seves inolvidables actuacions. Fóra bo que, seguint-ho, coneguéssim més de prop el món de la música i ens adonéssim de tot el significat d'una formació musical de categoria en un marc il.lusionat de treball i seriositat, amb l'alegria de la joventut".

Jesús Fuixet

EL PROGRAMA

Fins aquí la història; l'immediat es reflecteix en el resum del programa que segueix. En queda, però, el futur, i és a les nostres mans.

Dijous, 15 de juliol a Premià de Dalt:
Grup de Metall "Ciutat de Barcelona"

Divendres, 16 a El Masnou:
Marçal Cervera (violoncel), Ma. Lluïsa Cortada (clavicèmbal).

Dissabte, 17 a Argentona:

Josep Ma. Colom (piano).

Dissabte, 17 a Premià-Sta. Anna:

Recital de Cante flamenco.

Diumenge, 18 a Premià de Mar:

Montserrat Alavedra (sopran), Anna Montfort (piano).

Dimarts, 20 a Premià de Dalt:

Quintet de Corda.

Divendres, 23 a St. Vicenç de Montalt:

Orquestra del Festival.

Dissabte, 24 a Vilassar de Mar:

Orfeó Atlàntida.

Diumenge, 25 a Vilassar de Dalt:

Orquestra del Festival.

Dimecres, 28 a Premià de Mar:

Grup de Solistes de l'Orquestra.

Dijous, 29 a Teià:

Quartet Vocal "Sherzo".

Divendres, 30 a Vilassar de Dalt:

Quartet Vocal "Sherzo".

Dissabte, 31 a Vilassar de Mar:

Orquestra del Festival (amb Corals Locals).

Diumenge, 1 d'agost a Premià de Dalt:

Orquestra del Festival (amb Corals Locals).

RACISME I FEIXISME ES DÓNEN LA MÀ

Hi ha qüestions que empenyen tant, que fins i tot es fa difícil d'agafar la ploma per parlar-ne fredament o amb una certa distància. Aquest és el cas de la desgraciada frase "xarnegos fora!" que aparegué al nostre país, i també al nostre poble, aprofitant l'Onze de Setembre. Sens dubte sens trobem davant d'una provocació, d'una nova actitud feixista que sota la màscara d'un racisme agressiu pretén introduir més malestar en la societat catalana, prou trasbalsada ja per altres problemes. Sortosament així ho han entès tots els partits polítics, des dels més espanyolistes fins els més independentistes, com es pogué comprovar per exemple en el crit de "Fora feixistes del Fossar". Aquesta resposta és important, ha deixat clar que els difussors de l'esmentada consigna són una menyspreable minoria sense cap suport social i que darrera de tot això s'hi amaguen uns interessos de l'extrema dreta. De totes maneres, la gota de verí ja ha estat llançada, l'escorpió ha clavat traïdorament el fibló, i ara el que cal és xuclar fort per tal de no deixar-ne ni rastre, el que cal evitar és que aquesta última maniobra del feixisme pugui trobar un ressò més ampli i que amb això es dificulti la tasca de Reconstrucció Nacional, tan necessària per a Catalunya i per a la resta de Països Catalans. Però aquesta tasca de reconstrucció no la portarem pas a bon terme, no aconseguirem que el nostre sigui un país "net, noble, cult, ric i lliure, desvetllat i feliç" si el que fem és enfrontar uns ciutadans contra uns altres, uns catalans d'origen contra uns catalans d'adopció, la gent que ha nascut en un lloc contra la gent que ha nascut en un altre, però que ara treballen conjuntament, que viuen conjuntament, que constitueixen conjuntament la nostra Catalunya del present i del futur. La Reconstrucció Nacional de Catalunya no és patrimoni de cap grup ni de cap sector, és patrimoni de tot el cos social i no poden haver-hi exclusions. El país

demana l'esforç de tothom, i en tot cas els únics que no estan en condicions d'entendre-ho són els representants oficials (o para-oficials) de l'Estat central, és a dir les forces d'ocupació. Tots els altres, homes i dones de Catalunya, sí. Que es guardin doncs les seves armes traïdores, aquests enyoradissos del franquisme, aquests feixistes de sotamà que

volen sembrar la discòrdia, aquests demagogs disposats sempre a veure la palla a l'ull de l'altre sense veure la biga en el seu (també n'hi ha, també a Premià de Dalt), perquè l'última paraula de tots els catalans, d'origen i d'adopció, contra aquest darrer cop de cua del feixisme ha de ser: No passaran!

Valerià Pujol.

en aquest número:

- * EL CURSO ESCOLAR, EN MARCHA.
- * LOS CHAVALES DE LA PIXOTELLA YA TIENEN GUARDERIA.
- * CORMA: ELS PIONERS DE LA FLOR.
- * CASES COM CAL, A L'ABAST DE TOTS.

RACISMO Y FASCISMO SE DAN LA MANO

Hay cuestiones que molestan tanto que resulta difícil coger la pluma para hablar de ellas fríamente o con una cierta distancia. Este es el caso de la desgraciada frase "xarnegos, fora!", que apareció en nuestro país y también en nuestro pueblo, aprovechando el "Onze de Setembre". Sin duda nos encontramos ante una nueva provocación, una nueva actitud fascista que bajo la máscara de un racismo agresivo pretende introducir más malestar en la sociedad catalana, bastante agitada ya por otros problemas. Afortunadamente, así lo han entendido todos los partidos políticos, desde los más espanyolistas hasta los más independentistas, como se pudo comprobar por ejemplo en el grito de "Fora feixistes del Fossar". Esta respuesta es importante, ha dejado claro que los difusores de dicha consigna son una minoría despreciable sin ningún apoyo social y que detrás de todo ello se ocultan los intereses de la extrema derecha. De otras formas, la gota de veneno ya ha sido lanzada, el escorpión ha clavado traïdoramente su aguijón, y ahora hay que extraer el veneno sin dejar ni rastro, hay que evitar que ésta última maniobra del fascismo pueda tener un eco más amplio dificultando con ello la empresa de Reconstrucción Nacional tan necesaria para Catalunya y para los Países Catalanes. Pero esta tarea de Reconstrucción no la llevaremos

a buen término, no conseguiremos que el nuestro sea un "país limpio, noble, culto, rico y libre, despierto y feliz" si enfrentamos a unos ciudadanos contra otros, unos catalanes de origen contra unos catalanes de adopción, la gente que ha nacido en un lugar contra la gente que ha nacido en otro, pero que ahora trabajan conjuntamente, viven conjuntamente, constituyen conjuntamente nuestra Catalunya del presente, del futuro. La Reconstrucción Nacional de Catalunya no es patrimonio de ningún grupo ni de ningún sector, es patrimonio de toda la sociedad y no puede haber exclusiones. El país pide el esfuerzo de todos, y en todo caso los únicos que no están en condiciones de entenderlo son los representantes oficiales (o para-oficiales) del estado central, es decir, las fuerzas de ocupación. Los demás, hombres y mujeres de Catalunya, sí. Que se guarden pues sus armas traïdoradas esos nostálgicos del franquismo, esos fascistas disfrazados que pretenden sembrar la discordia, esos demagogos dispuestos siempre a ver la paja en el ojo ajeno que la viga en el propio (también los hay, también, en Premià de Dalt), proque la última palabra de todos los catalanes, de origen y de adopción, contra este último coletazo del fascismo ha de ser. No pasarán!

Valerià Pujol.

ensenyament

EL CURSO ESCOLAR EN MARCHA

Al empezar el nuevo curso escolar 1982-1983 es imprescindible hacer un balance sobre los efectivos materiales y humanos con los que contamos en nuestra escuela.

La escuela pública de Premià de Dalt consta de cinco edificios muy dispersos en la geografía municipal. Se encuentran ubicados de la siguiente manera:

1. En el Barrio de los Remedios, donde se imparten clases a alumnos de Preescolar de 4-5 años (ambos ocupan la misma aula).
2. En el Barrio de Sta. Anna, compuesto de cuatro aulas (zona del mercado) de las cuales dos son para preescolar de 4 años y las otras dos para preescolar de 5 años.
3. En el mismo barrio, junto a la Petanca, el edificio de Víctor Català, con cuatro aulas, de las cuales, dos están destinadas a dos cursos de 1o. de EGB y las otras dos a dos 2os. de EGB.
4. A casi 2 km. del barrio, en la zona del casco antiguo, se hallan emplazados otros dos edificios: Cristófor Ferrer, con 9 aulas que dan cabida a los siguientes cursos: Preescolar (4-5 años), un primero y un segundo (bilingües), dos terceros, dos cuartos y dos quintos de EGB.
5. En el otro edificio, llamado "Marià Manent" se imparte la enseñanza de toda la segunda etapa (6o., 7o., y 8o. de EGB).

En cuanto a los efectivos humanos, a nivel de alumnado se cuenta con un total de 665 alumnos, procedentes de los distintos barrios, según el siguiente porcentaje:

Casco antiguo	10'22 0/0
B. Remedios	12'18 0/0
B. Santa Anna	73'23 0/0
Premià de Mar	4'36 0/0

El número y destinación de los profesores son los siguientes: 6 profesores para preescolar, 6 para el

primer ciclo (1o. y 2o.), 6 para el ciclo medio (3o., 4o., y 5o.), 7 para el ciclo superior (6o., 7o., y 8o.), 1 para dirección, 2 especialistas en catalán y 1 profesor de educación física (contratado por el Ayuntamiento): total 29 profesores. Es importante resaltar el hecho de la supresión de un profesor de Educación Especial por los Servicios Territoriales de la Generalitat a instancia de Inspección. También se suprimió uno de los dos profesores de catalán pero después de varias gestiones volvió a ser concedido y ya ha tomado posesión en la escuela. Otro hecho a tener en cuenta por su relevancia dentro de la escuela es el de la mayor estabilidad del profesorado, que se puede observar si comparamos con cursos anteriores. Esto es importante en la medida en que únicamente así se puede formar un equipo educativo coherente e integrado más profundamente en la realidad escolar y en sus problemas (generados fundamentalmente por la mala distribución de edificios, amén de otros factores de índole sociológica y cultural).

Ya que uno de los problemas cruciales de la escuela es la distribución de alumnado y edificios, es digno de mencionar que el 55'6 por ciento de los escolares han de utilizar el

transporte escolar para llegar a sus respectivas aulas. Este hecho es problemático para todos. Para los alumnos por las madrugones, pérdida de tiempo, inclemencias atmosféricas, peligros en el transporte etc. Para los padres por el hecho de encontrarse lejos del lugar donde van sus hijos, lo cual hace que el contacto padres-profesores sea más difícil, rompiéndose así un eslabón muy importante en el proceso educativo (mayores dificultades, pues también para el profesorado).

Como novedad, es preciso mencionar también la construcción por parte del Ayuntamiento de una pista polideportiva en edificio "Marià Manent", pista esperada desde hace tiempo y por fin hecha realidad. La esperanza está ahora en las gestiones para conseguir, en un plazo breve un nuevo centro escolar que vaya ubicado en la zona junto a la "Petanca", puesto que si se logra este objetivo, muchos de los problemas con que nos encontramos hoy y que se vienen arrastrando desde hace tiempo, se resolverán por sí solos.

En el ámbito pedagógico, están previstas toda una serie de actividades complementarias: excursiones con fines instructivos y educativos, visitas a museos, estudios geográficos, actividades deportivas, colonias, convivencias, y otras muchas de las cuales podremos informar en su día. Paralelamente a las actividades escolares están las extraescolares, organizadas por la Asociación de Padres, haciendo con ello, que la escuela se prolongue más allá de sus muros e irradie su influencia en el ámbito social y cultural del pueblo.

Esperamos que todo ello se consolide y hagamos una escuela pública cada vez mejor, caminando todos juntos y poniendo cada cual el granito de arena necesario. Un grito de ánimo, desde estas líneas para todos los que estamos implicados en esta misión.

Ceferino Sevillano.

(maestro de la escuela pública de Premià de Dalt).

LOS CHAVALES DE LA PIXOTELLA YA TIENEN GUARDERIA

Hemos hablado con un representante de la Asociación de Vecinos del Barrio de los Remedios:

— Cuando solicitásteis de la Generalitat la construcción del edificio ¿sabíais que no podría utilizarse como guardería?

— En principio no lo sabíamos a pesar de que lo pedimos con la intención de que se instalase la guardería. ...Construyeron el edificio y una vez listo vino el inspector de la Generalitat y dijo al Ayuntamiento que era un riesgo poner una guardería en un lugar donde había escaleras.

— ¿Y qué postura adoptó el Ayuntamiento y la Asociación de Vecinos al saber que aquel edificio realmente no podía ser destinado a guardería?

— Bien, nosotros, la Asociación de Vecinos, pedimos al Ayuntamiento que ya que las obras estaban comenzadas, podrían hacer la guardería en los bajos del mismo edificio; la respuesta del Ayuntamiento fue que no había dinero para hacer esa guardería, que quizás más adelante habría mayores posibilidades. Entonces la Asociación de Vecinos ofreció al Ayuntamiento la mano de obra gratuita si ellos pagaban el material... en aquellos momentos el Ayuntamiento dijo que solicitaría el permiso de obras a la Generalitat, pero el tema quedó parado durante un mes y ello hacía pensar que el Ayuntamiento no lo quería hacer, pero hubo una persona que dijo que si el Ayuntamiento no se hacía cargo de la obra, él iría a comprar el material para poder comenzar las obras de la guardería. Al parecer llegaron rumores del hecho al Ayuntamiento y en menos que canta un gallo se nos proporcionaron los materiales.

— Y no crees que el Ayuntamiento pierde un poco de prestigio al esperar que un tercero se ofreciese a pagar los materiales?, es decir, ¿no debería haber sido el Ayuntamiento quien desde el principio hubiese hablado con vosotros y no vosotros con ellos?

— Nuestra obligación como Asociación de Vecinos era pedir, pedir una guardería para los chavales, ya que hasta ahora tenían que estar dentro de un garage. El ayuntamiento lo único que dijo fue que en aquel momento no podía ser porque ya tenían muchos gastos... Nosotros vimos que si no tirábamos hacia adelante, el Ayuntamiento no lo haría, y entonces fue cuando la Asociación de Vecinos del Barrio ofreció el trabajo gratuito a cambio de que el Ayuntamiento pagase el material.

— Cuánto tiempo habeis empleado una vez tuvisteis el material y el permiso de obras? y aparte de la guardería. ¿habeis hecho también los acabados exteriores?

— Hemos estado tres semanas trabajando, ...casi un mes, también hemos hecho los acabados exteriores, el jardín, etc., ya que el Ayuntamiento tenía el compromiso de acabar la valla, las aceras y el muro de contención de la parte trasera del edificio.

La realización de la obra ha sido rápida gracias a las personas que han colaborado. También hay que decir que si dejamos que lo haga el Ayuntamiento, este año aun hubiésemos tenido a los chavales en un garage, ya que el equipo de gobierno le era muy, pero que muy difícil poderlo hacer.

Es necesario, desde aquí, dar las gracias a todas las personas que han hecho posible que este año nuestros chavales estrenen guardería, y tam-

bién al Ayuntamiento que dentro de sus posibilidades se ha comportado bien ya que en todo momento han estado pendientes de la obra, y si ha faltado un saco de cemento no hemos tenido que esperar.

— Pero no parece que habría que esperar más del Ayuntamiento?

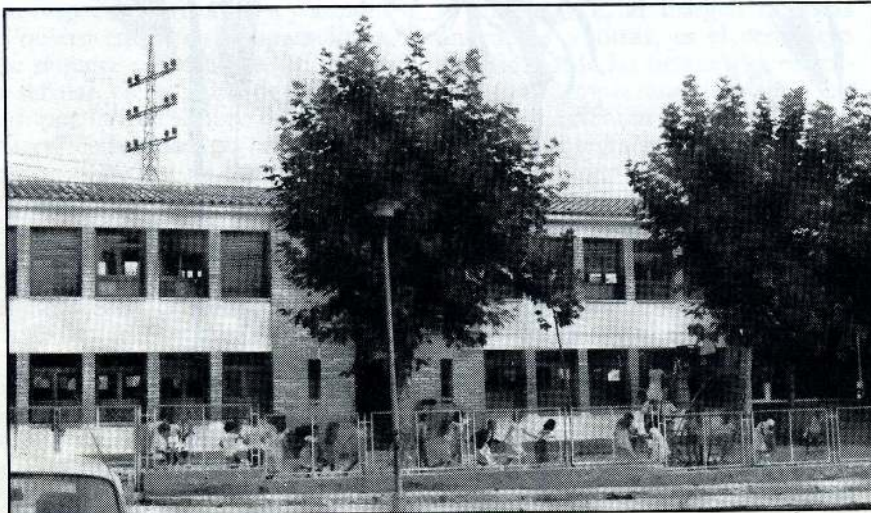
— Sí, pero bienvenido sea lo que nos han dado, ya que era lo mínimo que podían haber hecho... y se les agradece.

— A parte de las tareas, digamos, sociales del barrio, actuáis a otros niveles como por ejemplo las fiestas, no?

— Sí, ahora sí. Desde que se creó la Asociación de Vecinos las fiestas del barrio se incluyen dentro del programa o estatutos de la Asociación de Vecinos; antes no. Antes había una comisión de fiestas que se reunía una vez al año y luego se disgregaba, pero ya te digo que actualmente la Asociación de Vecinos ha visto que es tarea de todos tirar el barrio hacia adelante, y entre todos vamos haciéndole crecer y desarrollarse en todos sus aspectos.

También hay que agradecer la colaboración del Ayuntamiento en la elaboración de las fiestas, y a todas las personas que con su apoyo económico hacen posible que también este año podamos celebrar "nuestras fiestas".

Jaume Cases.

Catalunya ha estat sempre un país amb una forta tradició cooperativista, que l'ha portat a ser fins i tot pionera en alguns camps de la producció. Possiblement sigui la mateixa estructura econòmica basada de manera fonamental en la petita i mitjana empresa la qui hagi afavorit el fenomen. No és d'estranyar doncs que el règim de cooperativa continui tenint la importància que té, donat que facilita amb l'esforç col·lectiu la penetració en determinats mercats i rentabilitza un treball que no podria assolir les seves fites des d'una perspectiva purament individual. En aquest sentit s'han produït en els darrers temps a la nostra Comarca una sèrie d'iniciatives de caire cooperativista, una de les quals mirarem d'analitzar, portats per la veu i l'experiència d'en Jaume Riera, aquest pagès corpori de Premià de Dalt, home reposat que ha ocupat diversos càrrecs que ara no vengui al cas i que en aquests moments està embrancat en l'experiència de CORMA.

— Què és Corma?

— Corma vol dir Cooperativa de Plantes Ornamentals del Maresme. Es tracta d'una cooperativa limitada i és ubicada a Premià de Dalt, al Camí del Míg, a la banda del Barri Cotet.

— I per què va néixer l'idea de fundar una cooperativa? Explica'ns una mica quins han estat els motius que us han impulsat i quin és el camí que heu seguit fins ara.

— La història no és d'ara sinó que els primers passos es van començar

a fer ja l'any 1978. Molts dels qui cultivàvem plantes érem conscients de la dificultat de competir amb els productes importats dels països nòrdics, perquè treballen amb uns preus molt ajustats, producte d'una tècnica molt avançada i de la mecanització de la producció. Tant és així que fins i tot amb el transport i els arancels els productes estrangers són gairebé tan barats com els d'aquí. Donades les circumstàncies i veient que els que ara estem associats veníem a fer uns vint cultius cadascun vam considerar que l'única manera d'abaratir era anar a l'especialització. D'aquesta manera es perden mercats però ajuntant les especialitzacions es tornen a guanyar. De totes formes falten molts anys perquè poguem arribar a l'alçada de països com Holanda. Allà, per exemple, els hivernacles funcionen amb ordenadors.

— I quan us vau començar a moure?

— Els primers passos es fan l'any 78. La fundació es fa per l'abril del 1980 i les primeres activitats s'inicien el 1981. De mica en mica també s'ha anat ampliant el nombre d'associats i hem passat de 16 a 22.

— I quins tipus de plantes cultiveu?

— Planta de temporada (petúnia, clavell de moro, crisantem, ciclamen...), planta d'interior (nephrolepis, dieffembachia, croton, pothos...), planta d'ombra (aràlies, alcubes, kenties...), planta d'exterior i rocalla (messems, gazària, euvònimus...), arbustiva.

— Pel que fa a l'organització, que me'n podries dir?

— La Cooperativa funciona sobre la base de tres departaments: a) el de Producció, b) el de Comercialització, i c) el d'administració. Cadascun d'ells té encomanades unes determinades funcions i té al front un cap que participa en el Consell Rector. Així per exemple la funció del Departament de Producció seria cuidar la qualitat dels cultius, fer les compres de materials auxiliars, controlar els estocs disponibles, fer la programació de cultius... O bé la funció del departament de Comercialització seria cuidar del bon estat del punt de venda, fer prospecció de mercats al país i a la resta de l'estat, fer contactes amb l'estranger... També seria l'encarregat de fixar els preus d'acord amb l'associat. Si hi

PIONERS DE LA FLOR

ha més d'un associat que cultiva la mateixa planta cal posar-se d'acord. Pel que fa al transport aquest es fa per carretera a base de serveis concertats i servim jardins o majoristes. Val a dir que amb la introducció del sistema de carries (carretelles) s'ha facilitat i millorat el transport i la càrrega i descàrrega del material.

— I quants pobles participen en l'experiència Corma?

— Hi participen pagesos de Tiana, El Masnou, Teià, Premià de Dalt, Vilassar de Mar, Mataró i també dos de Girona i un de Tarragona, que s'agrupen per afinitat en els diversos departaments. Això ha estat molt important perquè a part de la millora professional ha significat un enriquiment personal per part de molts dels associats.

— Es podria començar a fer una avaluació del funcionament i de la importància de Corma?

— Jo diria que l'experiència de Corma és important, si més no perquè és la primera. Es a dir que som els pioners, tant de Catalunya com a la resta de l'estat. El règim de Cooperativa ens permet de disposar d'un transport, uns coneixements i una assistència tècnica i una informació de mercat, avantatges dels quals no disposen els particulars. De totes maneres, en aquest moment no hi ha problemes de competència perquè el mercat està en alça.

Parlem després dels sistemes de cultiu, de com es produeixen les plantes a partir del maristem i del procés en la cambra de cultiu. Em parla també de la manera de cultivar les plantes.

— Hi ha fonamentalment dos sistemes: A) amb terra de camp i fullaraca i B) a base d'un sustracte format per torba i perlita o greda volcànica. Aquest darrer és el millor però donat que la torba s'ha d'importar s'estan fent uns estudis becats pel Congrés de Cultura Catalana per tal de trobar la manera d'aprofitar matèries pròpies com és ara l'escorça de pi, les serradures, la brisa o la closca d'arròs.

Em diu però que el millor que puc fer és anar a visitar els seus hivernacles i així tenir una experiència directa del que m'està explicant. Ho faig al dia següent i en surto convençut, perquè en Jaume Riera a més de bon pagès és un bon pedagog.

Valerià Pujol.

FIESTAS DEL BARRIO SANTA ANNA 1982

Como ya es tradicional, las calles del barrio Santa Anna, a mediados de agosto se vistieron de Fiesta. Durante tres días (13, 14 y 15) hicimos un alto en el trabajo diario para dedicarnos a la alegría y a la diversión, y para llevar a nuestros hijos a disfrutar con nosotros.

En el momento de valorar lo que han sido las fiestas, yo destacaré el cambio de las personas componentes de la Comisión de Fiestas: un cambio no absoluto pero sí notable con respecto a otros años, y aunque no quiero entrar en comparaciones, que siempre son odiosas, sí quisiera señalar cierta falta de organización por lo que al libro de fiestas se refiere, convertido en un simple libro de anuncios, ya que en las escasas hojas de programa había numerosos errores, que lo hacían inservible. Afortunadamente la Comisión editó una hoja separada al margen del libro, con el verdadero programa de fiestas. (Lástima de libro!)

Cuentan también las crónicas que surgió algún problema con el esperado espectáculo taurino, provocando una anécdota curiosa protagonizada por el alcalde de Premià de Dalt, Sr. Rodríguez, el cual, dicen

los rumores ante la ausencia de la reglamentaria autorización gubernativa, dió su autorización —como alcalde y bajo su responsabilidad— para que se celebrase la fiesta taurina. Todo hubiera quedado aquí a no ser por un pequeño detalle que hizo inútil el curioso —quijotesco— gesto del alcalde: la plaza de toros en cuestión no está situada en el término municipal de Premià de Dalt. Sin comentarios.

Lo que me parece verdaderamente importante, al margen de estas anécdotas y otras, es el verdadero significado de las fiestas y su objetivo. Creo importantísimo que las fiestas se orienten hacia un acercamiento e integración en las costumbres y tradiciones de Catalunya. Cada día deberíamos intentar hacer más nuestra esta cultura y adquirir esa personalidad propia que tanta falta nos hace. Vivimos en Catalunya, aquí nacen nuestros hijos y aquí tenemos que echar raíces. Es importante que nos sintamos identificados con las fiestas de nuestro barrio y que éstas sean un reflejo de las tradiciones festivas más brillantes de Catalunya. Ese debería ser, pues, el objetivo: Hacer del Barrio

Santa Anna una verdadera comunidad integrada en la realidad catalana.

Sólo me queda animar a la Comisión de Fiestas para que siga organizando unas fiestas cada vez más participativas y populares.

Antonio Ortiz.

NOTA DE LA REDACCIÓ:

Els col·laboradors no se senten necessàriament, identificats amb la línia editorial de l'OPINIÓ, de la mateixa manera que l'equip de redacció no subscriu necessàriament totes les seves opinions. Aprofitem aquest espai per agrair la seva valuosa aportació al contingut de la revista.

PER UNA VERITABLE POLÍTICA DE L'HABITATGE

Abans de la constitució de l'actual Ajuntament, totes les forces polítiques coincidien en considerar molt important la potenciació de nous habitatges assequibles a les butxaques més humils i situades a la zona del casc antic de Premià de Dalt.

Aparentment, la situació no ha canviat i tothom segueix parlant de la urgent necessitat de que al poble hi hagi cases a l'abast de tots, però han anat passant els mesos i els anys, s'ha entrat ja en la recta final del mandat d'aquell ajuntament i encara és hora que aquells desitjos es converteixin en realitats. I doncs, què passa?

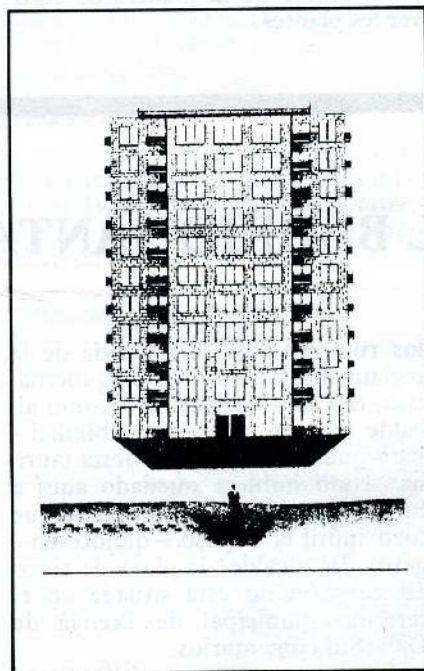
El tema ha estat sempre conflictiu en extrem. Cal recordar que hi ha molts interessos ocults que surten a la llum quan es toca el tema de la construcció al nostre poble. Cal recordar que hi ha gent, amb molta influència i força diners, interessada en què Premià, i sobretot el casc antic, no tingui una vida pròpia com qualsevol altre poble sinó que estigui al servei dels interessos no ja dels qui hi viuen cada dia sinó dels qui s'hi passen els caps de setmana i a l'estiu. Fixem-nos sinó que l'activitat cultural i esportiva i fins i tot les festes són pensades en bona part en funció d'aquesta realitat social del poble que és la població de segona residència (en ocasions per manca de participació de la població real de Premià).

Cal interpretar amb cautela la realitat, però: Es un fet que Premià ha estat un poble d'estiueig d'indubtable prestigi i que continua essent-ho. És clar doncs que el fet de la segona residència forma part de fa molt temps de la nostra realitat quotidiana. No podem tancar els ulls, davant això. El què cal, al contrari, és procurar que la població de caps de setmana i d'estiu no sigui un element de dispersió i de pèrdua d'identitat per a nosaltres. Hauríem de ser capaços de generar, mantenir i potenciar les nostres festes, la nostra vida cultural i esportiva pròpies, considerant en tot moment la importància del fenomen de l'estiueig, però no deixant mai que acabi fent desaparèixer la vida pròpia del poble.

Desgraciadament, però, el nostre Premià s'assembla sovint a aquells pobles "de trampa" que s'utilitzen per a fer-hi films de l'Oest legendari, i que tan sols ténen fesomia de pobles de veritat quan les estrelles de cinema els donen la vida. Així mateix, el Premià de l'hivern sembla

un poble moribund, a l'espera de l'animació que ja tan sols podran donar-li els nostres visitants, d'altra banda absolutament respectables: ténen tot el dret de buscar descans o diversió per als seus dies d'oci. El que ja no està tan bé és el que poble hagi de viure pendent de la seva arribada per tal d'aconseguir un alè de vida.

I nosaltres, què hi podem fer? es preguntarà més d'un lector. La veritat és que tots els esforços seran inútils fins que l'administració del poble, l'Ajuntament no decideixi prendre mesures molt importants per tal que aquesta situació vagi canviant poc a poc: entre elles, fonamentalment, la potenciació d'habitatges assequibles. És clar que no es pot canviar tot en quatre dies: Premià de Dalt ha sofert i sofreig

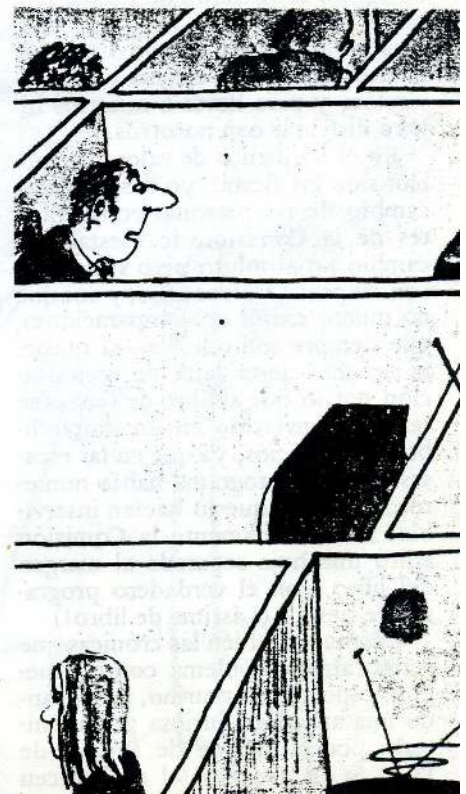
encara l'impacte de molts anys de dependència. Caldren molts anys per retornar la vida plena a un poble que ha estat descaradament marginat, i no pels estiuejants sinó per homes que —essent del poble i manant a l'Ajuntament— s'han pres i es prenen encara tot això com si fos la seva finca, l'han venuda als primers que han arribat tan sols per a benefici seu i ens han fet fer a tots plegats el paper de masovers... quan de fet en som els amos.

La iniciativa municipal en la potenciació de la indústria i de l'habitatge és, doncs, imprescindible per a reconstruir el nostre poble. Calen cases en les que hi puguin viure

els fills de Premià, del casc antic, del barri Santa Anna o del barri del Remei. I cal que aquestes cases siguin al nucli tradicional del poble. Què passa amb aquesta política de l'habitatge que no s'acaba d'endegar mai malgrat les "bones intencions"?

L'oposició de Convergència, el partit majoritari a Premià, davant de tots els intents d'afrontar seriosament el tema (oposició no tant de paraules com de fets) ha provocat, directa o indirectament dos dels incidents més negatius en la història de l'actual Ajuntament: en primer lloc, la dimissió del primer regidor d'urbanisme, obra del qual fou la primera proposta sèria (i desoïda) d'afrontar el tema: crear un "patronat municipal de l'habitatge" (patronat que, seguint la mateixa idea, sembla estar donant els primers resultats a Vilassar de Dalt); i en segon lloc, el trencament de l'inicial pacte de progrés en abandonar el PSUC la coalició de govern per entendre que no hi havia voluntat d'abordar les qüestions fonamentals, entre elles la de l'habitatge.

DARRERS EPISODIS D'UNA LLARGA HISTÒRIA

Al ple de gener d'enguany, gràcies als vots de Convergència i Independents, l'Ajuntament rebutjà definitivament i de forma oficial la possibilitat de crear un Patronat Municipal de l'Habitatge.

El mateix mes, acaba el termini donat per la Diputació per a sol·licitar vivendes de protecció oficial amb condicions molt favorables (millors encara que les de l'anterior proposta, per tractar-se d'una promoció de la Diputació). El responsable d'urbanisme —l'alcalde— no semblà ni massa ni gens entusiasmats per la idea.

Al llarg de tot l'any, el tema del creixement del poble s'ha posat sovint damunt la taula de l'Ajuntament, donat que s'havien de perfilar els detalls del Pla d'ordenació, en fase de redacció.

Finalment, cap el mes de maig, sembla que es comença a perfilar la possibilitat de relançar la idea a rel d'una nova oferta de la Diputació (Institut Provincial de Promoció de l'Habitatge). L'oferta s'hauria de concretar en els següents termes:

- La Diputació s'encarrega dels costos i gestió de construcció.
- L'Ajuntament simplement ha de cedir un terreny urbanitzat.
- Les vivendes serien de 60 metres quadrats útils (82 metres quadrats edificats), amb un cost aproximat de 2 milions i mig i un termini de

pagament de vint anys, amb un cinc per cent d'interès. Són doncs, per dir-ho amb un exemple clar, vivendes com ara les de "ca la Teta", però molt més econòmiques, amb jardí i amb unes condicions de pagament immillorables.

Es tractaria d'ocupar zones especialment reservades per a aquest tipus de vivenda o similars, a Can Costa, Can Figueres, i als terrenys darrera la Fàbrica, fent una promoció inicial d'unes trenta cases. (A llarg termini, en les zones reservades l'oferta s'hauria anat ampliant fins arribar a unes 150-200 cases). En principi, el tema va rebre una acollida força favorable a l'Institut Provincial de Promoció de l'Habitatge, però des del mes de maig ha anat passant el temps i encara està tot per concretar. Fóra imperdonable que aquesta oferta rebés el mateix tractament que rebé la proposta del Patronat Municipal de l'Habitatge, o l'anterior oferta de la Diputació (molt similar a aquesta). Premià de Dalt no pot permetre's el luxe d'anar deixant passar ocasions com aquestes d'iniciar una veritable reconstrucció.

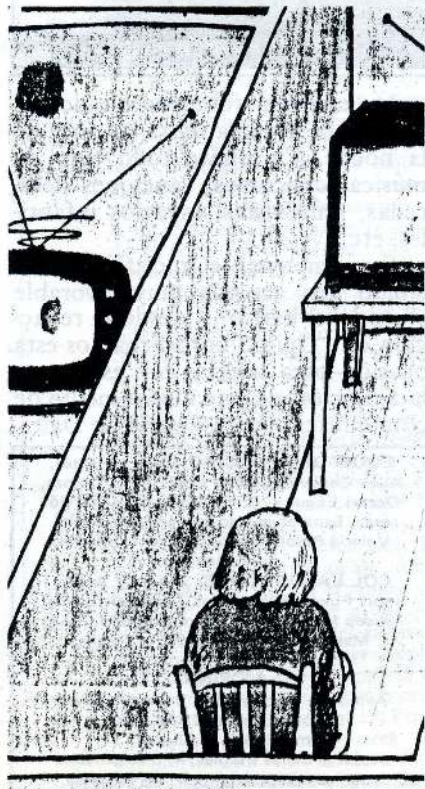
Però, i els terrenys? La negociació amb els propietaris hauria d'anar en el sentit de permetre'ls un profit econòmic del conjunt de les finques a canvi de la cessió a baix cost d'una zona de les mateixes, su-

ficient per a iniciar aquesta promoció, i respectant sempre l'entorn tradicional de les cases pairals.

Les possibilitats, doncs, hi són. Els mecanismes per a realitzar-les, també. De fet, amb aquest o d'altres noms, i amb condicions no gaire diferents de les exposades, fa molt de temps que aquest tipus de projecte s'hauria pogut tirar endavant (ja que la intervenció municipal té com a objectiu el de rebaixar els preus dels terrenys, abaratint així el cost dels habitatges). Només ha mancat una voluntat seriosa i ferma, per part de Convergència, de tirar endavant el tema. Deixem que el lector mateix indagui les causes d'aquesta manca de voluntat i restem esperançats que algun dia, aviat, aquesta actitud canviï, per a bé de tots.

Octavi Enguita i
Josep Ma. Altés.

Recordeu que el Ple de
l'Ajuntament
és el tercer divendres
de cada mes a partir de les 8
del vespre.

DE TOT

Aplec de Sant Mateu

El passat dia tres d'octubre es celebrà la tercera trobada de germanor a la muntanya de Sant Mateu a Premià de Dalt. Organitzada per les colles sardanistes dels pobles de la Vall de Sant Mateu. La festa es desenvolupà sota un cel bastant apagat però la gran participació de les persones que hi assistiren, prop de dues-centes cinquanta, va fer que l'acte fos un èxit; també cal ressaltar el debut de la cobla de Premià de Mar la qual està formada per nois i noies molt joves i que van interpretar dues peces de concert i una amb col·laboració de la Cobla Juvenil Marinada de Badalona. L'organització agraeix la participació de tothom que hi va anar i espera que l'any vinent es pugui fer la quarta trobada de germanor...

Jaume Cases Mas.

Ràdio en la Pixotella

Con el título de "Radio Fiesta" han salido al aire las primeras ondas de una nueva emisora de radio que, con carácter provisional, va emitiendo desde principios de octubre en Frecuencia Modulada (105 MHz), con motivo de la fiesta del Barrio de los Remedios.

Se trata de una emisora de pequeña potencia, pero que cubre perfectamente todo el barrio. Su alcance a otras zonas de Premià depende en todo caso de las condiciones atmosféricas. Sus organizadores, Antonio Caballero e Isidre Fàbregas comunicaron a esta redacción su voluntad de consolidar la experiencia si encontrarán suficiente colaboración. En principio, no obstante, su intención era la de salir al aire hasta el día 17 de este mes de octubre aproximadamente, para lo cual cuentan con la autorización municipal.

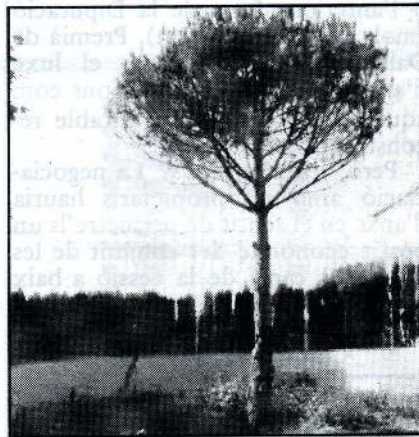
El nou pi de la Cisa ja no és tan nou

Fa gairebé tres anys es va morir el centenari i històric pi de la Cisa degut (segons es diu) a la construcció d'una torre al seu voltant.

Doncs bé, l'ajuntament per recordar l'antic pi en va comprar un altre de nou per valor de vuitanta mil pessetes a una empresa d'Argentona però amb la condició de que si el pi es morís se'n plantaria un tercer.

El nou pi es va plantar pel maig i en el mes de juliol ja era mort. Ara, s'està estudiant el per què de la seva mort i fonts arribades a la redacció diuen que en el lloc on el pi va plantat hi ha una plaga que produeix la mort a qualsevol arbre que allí s'hi planti, altres hipòtesis diuen que el pi es va plantar a deshora: En lloc de fer-ho pel novembre es va fer pel maig. El cas és que el pi s'ha mort i l'ajuntament haurà d'estudiar el cas abans de plantar-hi el tercer i esperem definitiu pi de la Cisa.

Jaume Cases Mas.

La emisora funciona desde las diez de la mañana hasta las once de la noche. Transmite todo tipo de música, concursos, canciones dedicadas, entrevistas, espacios infantiles, etc.

Esta importante iniciativa ha recibido una acogida muy favorable en todo el barrio, y desde la redacción de l'Opinió aprovechamos esta ocasión para saludar con esperanza la aparición de este nuevo medio de comunicación para Premià de Dalt.

EQUIP DE REDACCIÓ: Josep M. Altés, Alix Cadevall, Jaume Casas, Joan Comas, Octavi Enguita, Enric Gasol, Mariano Gómez, Esperança Larruy, Antonio Ortiz, Valerià Pujol, Vicenç Salazar i Ceferino Sevillano.

COL·LABORADORS: Josep M. Aroca, Jesús Fuxet, Pilar Fuxet, Salvador García, Josep M. Gutiérrez, Toni Llimona, Fina Manent, Sofia Sibís, Enric Torres, Rafel Vallbona.

L'OPINIÓ

Avinguda Girona 2 i 4. Premià de Dalt.
Dipòsit Legal B-2.438-1981
Imprimeix: La Juliana
passatge de les Escoles, 4, d'Argentona
Preu d'aquest exemplar: 30 pessetes.

El nostre jardí: plantes aromàtiques

El costum d'anar a muntanya a buscar plantes aromàtiques està lluny de perdre's, si bé no és una afició que entusiasmï els ciutadans, segurament perquè anar-hi vol dir perdre, o guanyar, un matí. Ara bé, aquells que no volen prescindir d'aquestes plantes, les poden cultivar en el seu jardí o terrassa. Les plantes aromàtiques que viuen més bé són la menta, la sàlvia i el romaní, amb les quals podem condimentar bons menjars tot l'any. Per a cultivar menta, es tracta d'obtenir arrels de la Menta Piperita que és la més freqüent dels jardins, i col·locar-les a 8 cms. de profunditat en un test que deixarem a l'interior per tal que tingui bona temperatura per créixer. Durant l'hivern podrem ja collir les primeres fulles. Si es planta per la primavera, farem exactament el mateix, però sense que calgui mantenir-la a l'interior. Després de l'estiu que ens haurà donat forces fulles, la tallarem arran de terra i així, a la propera temporada la tindrem més ufanosa. Les fulles caldrà tallar-les abans de florir i una vegada seques ens serviran per a fer-ne salses, i condimentar pèsols i patates.

La sàlvia i el romaní els obtindrem per llavor durant la primavera, o bé en farem esqueixos que es plantaran en llocs arenosos i ombrejats. Les fulles o branquetes es recol·lecten a l'estiu permetent les dues plantes podes periòdiques per no fer-se massa grosses. El romaní es pot utilitzar per a les carns de tota mena, mentre que la sàlvia s'empra per a embotits i formatges. Sense excloure les propietats medicinals d'ambdues plantes. El romaní, famós pel seu caràcter tonificant, vigoritzador de músculs, també s'utilitza per a millorar el funcionament de l'estómac i com a sedant dels nervis. La sol·lució de sàlvia s'usa com a gargarisme contra les afeccions del coll, angines, etc.

Enric Torres.

